

မောင်ပေါ်ထွန်း

မိုးသက်လေနှင်

Danielle
Steel

ONCE IN A LIFETIME

(၁)

ခရစ္စမတ် ပွဲတော် အကြိုညတွင် နယူးယောက် တစ်မြို့လုံးကို တောက်ပသော အရောင်အသွေး မျိုးစုံနှင့် ဆီးနှင်းများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ။ ဗဟို ပန်းခြံကြီးထဲသို့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲ ကျကာ မြင်ကွင်း တစ်ခုလုံးမှာ အဖြူရောင် ကမ္မလာကြီး ခြုံလွှမ်းထားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ။ အရာခပ်သိမ်းတို့ သည် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ။

သို့သော် လမ်းမကြီးများ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ကား မြင်ကွင်းမှာ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ။ လမ်းမများ ပေါ်တွင် အသံဗလံများ ဆူညံနေသည်။ ။ ကားဟွန်းသံတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ ။ လူတွေအော်ဟစ် မြူးထူးနေကြသည်။ ။ ဖိနပ်သံများ တဒေါက်ဒေါက် ကြားနေရသည်။ ။ အရာခပ်သိမ်းတို့ သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ။ မြူးရွှင် တက်ကြွနေကြသည်။ ။

လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာများ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ကြသည်။ ။ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ တစ်ပွေ့ကြီး ပိုက်ကာ မိမိတို့ အိမ်ဂေဟာဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ။ လမ်းမများ ပေါ်တွင် ခရစ္စမတ် သီချင်းသံများ ၊ အော်ဟစ် မြူးထူးသံများ နှင့် ရယ်မောသံများ မိုးမွန်နေသည်။ ။ ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုးများမှာ အအေးဒဏ်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေ

မျက်နှာ နီရဲရဲဖြင့် ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ကို ပျော်ပျော်ကြီး ဆင်နွှဲနေကြသည် ။ အမျိုးသမီးများက သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ ၏ လက်များကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် သတိနှင့် လျှောက်သွားနေကြသည် ။ သူတို့ အားလုံး အလွန် ပျော်ရွှင်နေကြသည် ။ မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေကြသည် ။ ဤနေ့ ဤရက်တွင် သူတို့ အားလုံး တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်တွေ အလွန် တက်ကြွနေကြသည် ။ ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ။ နှစ်သစ်ကူးမှာ ရွှင်မြူးပါစေ။ တိုက်ခန်း တံခါးစောင့်များမှာ ခရစ္စမတ် ဘောက်ဆူးတွေ ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများအား လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်နေကြသည် ။

ခရစ္စမတ် အကြို ညသည် အားလုံး အဖို့ အပျော်ဆုံး ညဖြစ်သည် ။ ကလေးတွေ အဖို့ လပေါင်းများစွာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော ညဖြစ်သည် ။ လူကြီးတွေ အဖို့ ဝေးလံသော ကလေး ဘဝနှင့် အတိတ် ကာလမှ မေ့နေသော ပျော်စရာ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် သတိရသော ညဖြစ်သည် ။

ဤနေ့ ဤရက်ကား လူတိုင်း လူတိုင်း အဖို့ အတိတ် ကာလကို ပြန်ပြောင်း သတိရသော နေ့၊ မျှော်လင့်ချက်များ ပြန်လည် ရှင်သန်လာသော နေ့၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာ စေတနာ ပွားများ ရသော နေ့ထူးနေ့၊ မြတ်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည် ။

ညဉ့်အတန် နက်ခဲ့ပြီ။ ဆီးနှင်းများကား တဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲ။ သို့သော် လမ်းမများ ပေါ်တွင် ကားသွား ကားလာကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပါးသွားခဲ့ပြီ။ ညဉ့်နက်လာသည် နှင့်အမျှ အအေးဒဏ်ကလည်း အရိုးကွဲလှ မတတ် ပြင်းထန်လာသည် ။ သတ္တိ ကောင်းသူ တစ်ယောက် တလေက

တော့ ဆီးနှင်းဖုံး လမ်းမများ ပေါ်တွင် စွန့်စွန့်စားစား လျှောက်သွားနေ ဆဲပင်။ ခြောက်လက်မခန့် ထူသော ဆီးနှင်းလွှာ အောက်မှ ရေခဲပြင်ပေါ် တွင် လျှောက်သွားရသည် မှာ အလွန် ခက်ခဲပြီး အန္တရာယ် များ လှသည် ။

ည ၁၁ နာရီလောက်ကျတော့ ကားသွား ကားလာတွေ လုံးဝ ရပ်စဲ သွားကြသည် ။ နယူးယောက်မြို့ တစ်မြို့လုံး သိသိသာသာ တိတ်ဆိတ် သွားသည် ။ တစ်ခါ တစ်ခါမှ သာလျှင် အဝေးဆီမှ ကားဟွန်းသံနှင့် အ ငှားကား အော်ခေါ်သံများကို ကြားရသည် ။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ပိုင်း ၆၉ လမ်း၊ တိုက်အမှတ် ၁၂ ၌ ပြုလုပ်သော ခရစ္စမတ် ပါတီပွဲမှ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှသော ဧည့်သည် တွေ ပြန်လည် ထွက်ခွာစပြုနေကြပြီ။ သူတို့ သည် ရယ်ကာမောကာ သီချင်း ဆိုကာဖြင့် အလွန် ပျော်ရွှင်နေကြသည် ။ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ကြီး ဘေးတွင် ဝိုင်းဝိုင်း လည်ကာ ရှန်ပိန်အရက်တွေ၊ ဝိုင်အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ကြသည် ။ ဧည့်သည် တွေ အပြန်တွင် အိမ်ရှင် လင်မယားက ရေမွှေး ပုလင်း၊ ချောကလက်ထုပ်၊ လည်စည်း ပဝါနှင့် စာအုပ် စသည့် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ကလေးတွေ ပေးသည် ။ အိမ်ရှင် အမျိုးသားသ ည် နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးတွင် စာအုပ် ဝေဖန်သူ လုပ်ခဲ့ဖူး သည် ။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကတော့ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ ဖြစ်သ ည် ။ ပါတီပွဲလာ ပရိသတ်များ တွင် စာပေ ပညာရှင်များ ၊ စာရေးဆရာ များ ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများ ၊ အဆိုကျော်များ စသည် ဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ် ပေါင်းစုံ ပါဝင်သည် ။ အရက်ခွက်တွေ ၊ အမြည်းပွဲတွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ ကုန်သွားကြ သည် ။ စားပွဲထိုးမှူး တစ်ယောက်နှင့် စားပွဲထိုးမယ် နှစ်ယောက်တို့ မှာ လက်မလည်နိုင်အောင် အလုပ် များ နေကြသည် ။ ဤဧည့်ခံပွဲကို နှစ်စဉ်

အမြဲတမ်း ကျင်းပသည် ။ ဧည့်သည် များ နံနက် သုံးနာရီ လေးနာရီ အထိ စားသောက် ပျော်မြူးကြမည်ဖြစ်သည် ။

ည ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးတော့ ဧည့်သည် တချို့ ပြန်ဖို့ လုပ်ကြသည် ။ ထိုအထဲတွင် ရွှေဝါရောင် ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ပါသည် ။ သူသည် သားမွေး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ သားမွေး အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည် ။ သူ၏ သေးသေးသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးကလေးမှာ သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီကြီးထဲ မြုပ်နေသည် ။ အချမ်းလုံအောင် ကော်လာကို ထောင်ထားသောကြောင့် မျက်နှာ တစ်ဝက် ဖုံးနေသည် ။ သူသည် အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံနှင့် မိတ်ဆွေများအား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်သို့ လမ်းလျှောက် ပြန်ခဲ့သည် ။ သူက တခြား အဖော်များ နှင့် အငှားကားအတူ စီး၍ မပြန်ချင်။ သည် နေ့ တစ်ညနေလုံး လူတွေနှင့် ရောနှောပြီး အကြာကြီး နေခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု အချိန်တွင် ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ချင်တော့။ တစ်ယောက်တည်းသာ နေချင်သည် ။ နှစ်စဉ် ခရစ္စမတ် အကြိုညရောက်တိုင်း သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့သော ခရစ္စမတ်ပါတီပွဲများကို လုံးဝ မတက်ဘဲ အိမ်ထဲတွင် သာ တစ်ယောက်တည်း ကုပ်နေခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ယခုနှစ် ယခုည ခရစ္စမတ် ပါတီပွဲကိုတော့ သူ တမင်တကာ တက်ဖြစ်အောင် တက်ခဲ့သည် ။ သူသည် လူတွေနှင့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။ ယခုတော့ သူ လူတောသူတောထဲ ပြန်ဝင်ချင်လာသည် ။ ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် လူတွေနှင့် တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည် ။

နှစ်ပေါင်း များ စွာ အိမ်တွင်း အောင်းနေခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ အပြင် ထွက်လာသောအခါ အသိမိတ်ဆွေတွေက အံ့သြနေကြသည် ။

သူ့ကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းလည်း သာကြသည် ။

‘အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ဒက်ဖနီ၊ ဒက်ဖနီ ပြန် လာပြီလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါနှင့် အခု ဘာစာအုပ် ရေးနေ သလဲ’

‘နောက်တစ်အုပ် စရိုက်လေးပဲ ရှိပါသေးတယ်’

အပြာရောင် သူ့မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေက တည်ငြိမ်ပြီး ကျက်သရေ ရှိ လှသည် ။ မျက်နှာ အမူအရာကလည်း ကြည်စင် သိမ်မွေ့လှသဖြင့် အသက်ကိုပင် မခန့်မှန်းတတ်အောင် ဖြစ်ရသည် ။

‘ဒါဆို အခု ရေးနေတဲ့ စာအုပ်က နောက်အပတ် ပြီးမယ် ဆိုပါတော့၊ ဟင်း ဟင်း’

သူက အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် စာရေး မြန်သူမို့ ယခုလို အမေးခံရခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကတော့ သူ့ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ရပ်ရှင် သွားရိုက်နေ၍ ဝတ္ထု တစ်အုပ်မှ မရေးဖြစ်ခဲ့။

သူသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည် ။ သို့သော် သူ့အပြုံးက အရင်တုန်းကလို မဲပြုံး မဟုတ်၊ ပို၍ ရွှင်မြူး လန်းဆန်းသော အပြုံး။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများက စတာ နောက်တာကို သူက အရေထူနေပြီ။ သူ့ကို လူတွေက အားကျကြသည် ။ အံ့ဩကြသည် ။ လေးစားကြသည် ။ ဤအရည်အချင်း သုံးရပ်သည် သူ့အတွက် သက်သက် ဖြစ်သည် ။ သူနှင့် အထိုက်တန်ဆုံးလည်း ဖြစ်သည် ။

စာရေးဆရာ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်သည် အနေအထိုင် အလွန် လျှို့ဝှက်သည် ။ လူတောသူတော ဝင်လေ့ မရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေတတ်သည် ။ ပြီးတော့ အလုပ်လည်း အလွန် လုပ်သည် ။ ရည်မှန်းချက်လည်း အလွန် ကြီးသည် ။ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ပြတ်သားသည် ။ သူ့ကို စာပေအသိုင်းအဝိုင်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ကြရသော်လည်း သူက လူတွေနှင့်

သိပ်မရော။ စကား သိပ်မပြော။ သူ့ကိုယ်သူ လူမြင်အောင် မပြတတ်။ သာမန် လူတစ်ယောက်လိုသာ ရိုးရိုး မှန်မှန်နေတတ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် တစ်ခါ မြင်ရုံနှင့် စွဲသွားသည်။ သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်သည်။ ထက်မြက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက အရာခပ်သိမ်းကို ထိုးဖောက် မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသလို ထင်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူက မမြင်ယောင် ဆောင်နေသလိုလည်း ထင်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကမူ သူ့အမူအရာသည် ယခုနှင့် မတူဘဲ တစ်မူကွဲပြားနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အပေါင်းအသင်းကို ခုံမင်သည်။ ပျော်ပျော် နေတတ်သည်။ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ပြုမူတတ်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသည်။ ပျော်လည်း ပျော်ရွှင်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ ထိုအမူအရာတွေ မရှိတော့။ ယခု အချိန်တွင် သူသည် တည်ငြိမ်လာသည်။ နှုတ်ထိန်းလာသည်။ ဟိုတုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ခဲ့သော သူ့အမူအရာကို သူ့မျက်လုံးများ တွင် အရိပ်အငွေ့မျှသာ တွေ့ရတော့သည်။ အတိတ်က ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်များ သည် သူ၏ အသည်းနှလုံးတစ်နေရာတွင် မီးခဲပြာဖုံး ကိန်းဝပ်နေသယောင် ထင်ရသည်။

‘ဒက်ဖနီ’

မက်ဒီဆင် ရိပ်သာ လမ်းထောင့် အရောက်တွင် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆီးနှင်းတွေ ကြားက လျှောက်လာသံ ကြားရသည်။

‘ဪ ဂျက်၊ ကျွန်မက ဘယ်သူပါလိမ့်လို့’

ဂျက် ဟောကင်းမှာ ဒက်ဖနီ၏ ဝတ္ထု စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေသော ဟားဘားနှင့် ဂျန်းစ် စာအုပ်တိုက်မှ စာတည်း ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြ

စံသည် ။ ဆီးနှင်း ပက်ထား၍ သူ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းလုံး နီရဲနေသည် ။

‘လမ်းလျှောက်နေတာ မချမ်းဘူးလား၊ အငှားကား ငှားစီးသွားကြမလား’

ဒက်ဖနီက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ပြုံးလိုက်သည် ။

‘နေပါစေ ဂျက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တမင် လျှောက်လာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မ နေတာကလည်း ဒီလမ်း အောက်ဘက်လေးတင်ပါ’

‘အချိန်က နှောင်းနေပြီ ဒက်ဖ၊ ၁၂ နာရီတောင် ထိုးနေပြီ’

ဂျက်က ညအချိန်မတော်ကြီး မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်းမို့ တကယ့်စေတနာဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည် ။ နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ဒက်ဖနီကို သူ တော်တော် သဘောကျ နေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ အခြား လူတွေကလည်း သူ့လိုပင် သဘောကျကြမည်သာ ဖြစ်သည် ။ ဒက်ဖနီက ယခု အသက် ၃၃ နှစ် အရွယ်တွင် ၂၅ နှစ်လောက်သာ ထင်ရသည် ။ တစ်ခါတလေများ ၁၂ နှစ် သမီးအရွယ် ကလေးလောက်တောင် ထင်ရသည် ။ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ရုပ်သွင်က အမြဲတမ်း နုပျိုနေသည် ။ လန်းဆန်းနေသည် ။ သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်လျှင်တော့ အထီးကျန် ဝေဒနာကို အတွင်းကြိတ် ခံစားနေရကြောင်း သူ့မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည် ။ ဒက်ဖနီမှာ အဖော်မဲ့နေသည် ။ အထီးကျန် ဖြစ်နေသည် ။

သူ့လို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အနေဖြင့် သည် လို မဖြစ်သင့်ဟု ဂျက်က ယူဆသည် ။

‘ခရစ္စမတ် အကြို ညပဲ ဂျက်၊ ဒီလောက် ချမ်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ တော့ မကောင်းကြံမယ် မထင်ပါဘူး’

ဒက်ဖနီက ရင်းနှီးစွာဖြင့် ရယ်စရာ ပြောလိုက်သည်။ ။

ဂျက် ဟောကင်းက ပြုံးကာ ‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရေခဲပြင်ပေါ် မတော်တဆ ချော်လဲမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါ’

‘အဟား၊ ကျွန်မ ချော်လဲပြီး လက်ကျိုးသွားရင် စာမရေးနိုင်မှာ စိုးတာလား၊ မစိုးရိမ်ပါနှင့်ရှင်၊ ကျွန်မ အခု စရေးနေတဲ့ စာအုပ်က ဧပြီလကုန်မှ အပြီးသတ်မှာ ပါ’

‘လာသာ လာစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှင့် အိမ်လိုက်ပြီး အချမ်းပြေသွားအောင် အရက်ကလေး ဘာလေး လိုက်သောက်ပါဦး’

ဒက်ဖနီက ခြေစုံ ရပ်ကာ ဂျက် ဟောကင်း၏ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပခုံးကို လက်နှင့် အသာ ပုတ်ရင်း ‘ကဲ ရှင်တို့ သာ သွားကြပါ ဂျက်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ လျှောက်သွားပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထို့နောက်တော့ ဂျက်အား လက်ငှေ့ယမ်းပြုပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ။ ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လာ နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆွဲစေ့ရင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာသည်။ ။ လမ်းဘေး ဝဲယာရှိ ဈေးဆိုင်များ ၏ အလှပြ မှန်ပြတင်းများကိုလည်း မကြည့်။ ။ ဘေးနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူများ ၏ မျက်နှာကိုလည်း မော်၍ မကြည့်။ ။ မျက်နှာကို လေစိမ်း လာဟပ်တော့ ထူးခြားသော အတွေ့အထိ တစ်ခုကို ခံစားရသလို ထင်မိသည်။ ။ ညဦးပိုင်းက ပါတီပွဲတွင် စားသောက်ခဲ့ရသည် ထက် ယခု လမ်းလျှောက်လာရသည် က ပို၍ စိတ်ချမ်းသာသလို ခံစားရသည်။ ။ ပါတီပွဲများ သို့ သွားလျှင် အမြဲတမ်း စိတ်ပန်း လူနွမ်း ဖြစ်ရသည် ချည်းပင်။ ပါတီပွဲက ဘယ်လောက်ပင် ခမ်းနား ခမ်းနား၊ ဘယ်သူတွေနှင့်ပင်

တွေ့ရ တွေ့ရ သူ့အဖို့ တော့ ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိ။ ငြီးငွေ့စရာချည်းသာ ကြုံရသည်။ ။

သို့သော်လည်း ဒက်ဖနီသည် ယနေ့ည ပွဲကိုတော့ တမင်တကာ တက်ချင်၍ တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မနေချင်၍ တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အခန်းထဲ တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလျှင် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကို သတိရလာ မည်။ သူက အတိတ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ သတိ မရချင်။ လုံးဝ မေ့ ထားချင်သည်။ ။ ယခု လျှောက်လာရင်းပင် အတိတ်မှ အရိပ်များ ဝိုးတဝါး ပေါ်လာကြသေးသည်။ ။ ခေါင်းထဲသို့ အတိတ် ဖြစ်ရပ်များ ဝင်မ လာနိုင်အောင် ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ကား အသွားအလာကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘာကား မှ မတွေ့ရ။ လမ်းထောင့်သို့ အပြေးကလေး လျှောက်လာသည်။ ။ အချက်ပြမီး စိမ်းနေသည်။ ။ မေဒီဆင် ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် ဖြတ်အကူးတွင် ရုတ်တရက် ခြေချော်ပြီး လဲကျသွား သည်။ ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်ကာ ကမန်းကတန်း ပြန်ထသည်။ ။ လမ်းကို ဖြတ်ကူးရန် လက်ဝဲဘက်သို့ အလှည့်လိုက်တွင် လမ်းထောင့်မှ အရှိန်နှင့် ကွေ့မောင်းလာသော အနီရောင် စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကားရှည် က သူ့ကို ဝင်တိုက်တော့သည်။ ။ ဒရိုင်ဘာ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသော မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အလန့်တကြား အော်သံ၊ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက် မိသံ၊ ကားထဲမှ အော်ညည်းသံနှင့် ရေခဲပြင်နှင့် ကားဘီး ပွတ်တိုက်သံ များ ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက် လာပြီးနောက် ကားရပ်သွားသည်။ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ အားလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။ အ တန်ကြာတော့မှ ကားတံခါးများ ဝုန်းခနဲ ပွင့် လာပြီး ကားပေါ်မှ လူ

ဒါဇင်ဝက်ခန့် ပျာပျာသလဲ ဆင်းလာကြသည်။ ။ ဘာအသံမှ မကြားရ၊ ဘာစကားမှ မပြောကြ၊ အော်ညည်းသံလည်း မကြားရ။ ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီ လဲနေသည့် နေရာသို့ ပြေးလာသည်။ ဒက်ဖနီသည် ကျိုးပျက် နေသော ကစားစရာ အရုပ်ကလေးပမာ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် မျက်နှာ အပ်ကာ လဲနေသည်။ ။

‘ဘုရားရေ၊ အသက်မှ ရှိပါသေးရဲ့ လား’

ဒရိုင်ဘာက မှ င်တက်မိသလို ခေတ္တ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးအား သွေးရှူးသွေးတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ့အကြည့်တွင် ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ ရောနေသည်။ ။ ယခုလို ကားတိုက်မှု ဖြစ်ရသည် မှာ သူ့အပြစ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်သည် ဟူသော သဘောသည် သူ့အကြည့်တွင် ပေါ်လွင်နေသည်။ ။ သို့သော် သူက မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်တင်မနေတော့ဘဲ ‘ကဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေ လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရဲကို အကြောင်းကြားဖို့ လည်း လုပ်ကြပါဦး’ ဟု သူ့အဖော်များအား ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဒက်ဖနီ၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ သို့သော် သူက ဒက်ဖနီအား မတို့ ရဲ မထိရဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ သေများ သေနေပြီလား ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ အလွန် ကြောက်နေသည်။ ။

‘သူ ...သူ အသက် ရှင်နေတုန်းပဲလား’

တခြား လူတစ်ယောက် ဒရိုင်ဘာ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ သူ့ပါးစပ်က အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။ ။

‘ငါ မသိဘူး’

ဒက်ဖနီသည် အသက်လည်း မရှူ၊ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြု။ ဒရိုင်ဘာက ဒက်ဖနီအား လက်နှင့် စမ်းကြည့်ကာ ငိုသံကြီးနှင့် တိုးတိုး ပြော

လိုက်သည်။ ‘ငါ သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီ ဟယ်ရီ၊ ငါ သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီ’ သူက သူ့မိတ်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ခူးထောက် ထိုင်ရင်း ဖက်ထားကြသည်။

ထိုအခိုက် အငှားကား နှစ်စီးနှင့် ခရီးသည် မပါသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီး သူတို့ အနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားဒရိုင်ဘာများ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ စကားပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ‘... သူက ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးတာ၊ ကားကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘူး၊ ကားကလည်း သူ့ကို လုံးဝ မမြင်ဘူး၊ ရေခဲပြင်ကလည်း သိပ်ချောနေတယ်၊ ဘရိတ်အုပ်လို့ လုံးဝ မရဘူး’

‘အရေးထဲ ရဲတွေကလည်း ဘယ်ချောင် သွားအိပ်နေကြလဲ မသိဘူး’

ကားဒရိုင်ဘာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆီးနှင်းတွေကို ပွတ်ချရင်း ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်က သူတို့ တစ်တွေ သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့ကြသည်။ ယခု အချိန်တွင် မူ သူ့ရှေ့မှ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မှောက်လျက်ကြီး လဲနေပြီ။ သေများ သေသွားပြီလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သေတော့မည်လား။ ဘယ်လိုမှ မသိရသေး။ အရေးထဲ အနီးအနားတွင် ယာဉ်ထိန်း ရဲတွေကိုလည်း အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။’

‘ဒီမှာ ဒီမှာ ကလေးမ၊ ကလေးမ၊ သတိရပြီလား၊ သတိရပြီလား’

ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာ လူမည်း အဘိုးကြီးက ဒက်ဖနီ ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး မေးနေသည်။ ‘ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို ဒက်ဖနီ၏

မျက်နှာနားသို့ ကပ်ကာ အသက် ရှူသံကို နားထောင်ကြည့်သည် ။
'တော်ပါသေးရဲ့ ၊ သူ မသေသေးဘူး' သူက တခြားလူများကို မော့ကြည့်
ကာ 'ကဲ အင်္ကျီ တစ်ထည်လောက် မရှိကြဘူးလား၊ အင်္ကျီ တစ်ထည်
လောက် မြန်မြန် လုပ်ပါ' တစ်ယောက်မှ တုတ်တုတ် မလှုပ်။ သူက ဒေါ
သသံဖြင့် 'ပေးစမ်းပါ၊ မင်း ကုတ်အင်္ကျီ ပေးစမ်းပါ' စတေရှင် ဝက်ဂွန်း
ကားဒရိုင်ဘာက ကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေသည် ။ 'ဟေ့လူ၊ ဒီမှာ
ကလေးမက သေတော့မယ်၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ချွတ်စမ်းပါ၊ အင်္ကျီ မြန်
မြန် ချွတ်စမ်းပါ' သည် တော့မှ စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကားဒရိုင်ဘာနှင့်
တခြားလူနှစ်ယောက်တို့ က သူတို့ ၏ ကုတ်အင်္ကျီများကို
ကမန်းကတန်း ချွတ်ပေးလိုက်ကြသည် ။ 'လူနာကို ဘာမှ မလုပ်နှင့်၊ သူ့
အတိုင်း နေပါစေ' ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာက ကုတ်အင်္ကျီများကို ဒက်ဖနီ
တစ်ကိုယ်လုံး လုံအောင် ပြန်ခြုံပေးသည် ။ မျက်နှာကို အအေးမပတ်နိုင်
အောင်လည်း အောက်က အသာအယာ အဝတ် ခုပေးသည် ။

ခဏ ကြာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးနီတန်းကြီး တစ်ခု ပေါ်လာသည်
။ အရေးပေါ် လူနာတင်ကား ဖြစ်သည် ။ ယခုလို ခရစ္စမတ် ညမျိုးတွင်
သူတို့ သည် မအိပ်မနေ အလုပ် များ နေကြသည် ။ လူနာတင်ကား နောက်မှ
ရဲကား တစ်စီးလည်း လိုက်လာသည် ။ အရေးပေါ် ဥဩဆွဲသံက တစ်
လမ်းလုံး ညံသွားသည် ။

လူနာတင်ကားမှ သူနာပြုများက ဒက်ဖနီထံသို့ အလျင်အမြန် ပြေး
လာကြသည် ။ ရဲတွေက ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး လုပ်နေကြသည် ။ စတေ
ရှင် ဝက်ဂွန်း ဒရိုင်ဘာက ရဲတွေ အနီးသို့ ကပ်သွားသည် ။ ယခုတော့ သူ
တော်တော် စိတ်ငြိမ်သွားပြီ။ သို့သော် အပေါ် အင်္ကျီ မရှိ၍ သူတစ်ကိုယ်
လုံးကတော့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ။ သူနာပြုများက ဒက်ဖနီအား လူနာ
တင် ကပ်ပေါ်သို့ ညင်ညင်သာသာ ချီပွေ့တင်ကြသည် ။ ဒက်ဖနီထံမှ

ဘာသံမှ မကြားရ။ ဒဏ်ရာကြောင့် သူမေ့မြောနေတုန်း ရှိသေးသည် ။
လူမည်း ဒရိုင်ဘာကြီးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဒက်ဖနီအား လှမ်းကြည့်
လိုက်သည် ။ မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ မြင်ရ
သည် ။ သို့သော် ရေခဲပြင်နှင့် ထိနေခဲ့သောကြောင့် သွေးစသွေးနတော့
လုံးဝ မရှိ။

ရဲအရာရှိက မှတ်စု စာအုပ် ထုတ်ကာ ဒရိုင်ဘာထံမှ စစ်ချက် ယူ
သည် ။ ဒရိုင်ဘာအား အရက် သောက်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စမ်းသပ် စစ်
ဆေးပြီးမှ အာမခံ ပေးနိုင်မည်ဟု ပြောသည် ။ သူ့အဖော်များက ဒရိုင်
ဘာဘက်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြသည် ။ ဒရိုင်ဘာသည်
လုံးဝ မူးယစ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အရက်ကို စတီလောက်သာ သောက်ခဲ့
ကြောင်း၊ ဒက်ဖနီသည် ကားလာသည် ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကား
ရှေ့မှ အတင်း ဖြတ်ပြေးကြောင်း။

‘ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊ လုပ်ငန်း တာဝန် အရ စစ်ကို စစ်ဆေးရမှာပဲ’

ရဲအရာရှိက ဒရိုင်ဘာအား ထောက်ထား ညှာတာလိုစိတ် လုံးဝ မပြ။
အလားတူပင် ကားတိုက်ခံရသော အမျိုးသမီး အပေါ်တွင် လည်း ထူး
ထူးခြားခြား သနား ကြင်နာစိတ် လုံးဝ မပြ။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့်
ဤဖြစ်ရပ်များ သည် အဆန်း မဟုတ်တော့။ နေ့စဉ် မြင်နေကျ ဖြစ်ရပ်
များ သာ။ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်မှု။ သူ့အဖို့ ဒါလောက်ပဲ သ
ဘောထားသည် ။ သည့်ထက် ဆိုးရွားသည့် အမှုများကို နေ့တိုင်း မမြင်ချ
င် အဆုံး။ လုယက်မှုများ ၊ ရိုက်နှက်မှုများ ၊ လူသတ်မှုများ ၊ ပြီးတော့ မုဒိ
မ်းမှုများ ။

‘လူနာ အသက် ရှိသေးသလား’ ရဲအရာရှိက မေးသည် ။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိတော့ ရှိပါသေးတယ်’ လူနာတင်ကား ဒရိုင်ဘာက

ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။ ။

ထို့နောက် လူနာအား အောက်စီဂျင် သွင်းပေးကြသည်။ ။ နှလုံးခုန်ခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးရန် သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ် ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကြသည်။ ။ ‘ကျုပ်တို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်’

‘သူ့ကို ဘယ်ပို့မလဲ’

ရဲအရာရှိက သူ့စာအုပ်ထဲတွင် ‘အဖြူရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်ခန့် အမျိုးသီး’ ဟု မှတ်ချက် ရေးနေရာမှ မေးလိုက်သည်။ ။

လူနာတင်ကား ဒရိုင်ဘာက ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ‘သူ့ကို လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံကို ယူသွားမယ်၊ အဲဒါ အနီးဆုံး ဆေးရုံပဲ၊ ဒီထက် ဝေးဝေး ယူသွားရင် လမ်းမှာ တင် သေသွားနိုင်တယ်’

‘လုယက်ခံရတဲ့ အမှုများ ဖြစ်နေမလား’

ယနေ့ ညနေတွင် ပင် မည်သူမည်ဝါ မသိသော လူသေ အလောင်း နှစ်လောင်းကို ဆေးရုံသို့ သူတို့ ပို့ခဲ့ကြပြီးပြီ။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း ရှိနေတယ်’

‘ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ အရင်သွားနှင့်၊ ကျုပ်တို့ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်’

လူနာတင်ကား ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြပြီး နောက် ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ ။ ရဲအရာရှိက စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ဒရိုင်ဘာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ကားဆရာသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်နေသည်။ ။ သူ တော်တော် ကြောက်

နေပုံ ရသည်။ ။ ပျော်စရာ ခရစ္စမတ်ညတွင် ငိုစရာ ကြုံရ၍ သူ အလွန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိသည်။ ။

‘ဆရာတို့ က ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာ လား ဟင်’

သူက မျက်နှာသေလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။

‘ခင်ဗျား အရက် မမူးရင် ဖမ်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံရောက်တော့မှ စမ်းသပ်ကြည့်မယ်၊ ကဲ ကားကို ခင်ဗျား မမောင်းနှင့်၊ နောက်တစ်ယောက် မောင်းခိုင်းပြီး ကျုပ်တို့ နောက် လိုက်ခဲ့’

ကားဒရိုင်ဘာက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်ကာ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူက ဒရိုင်ဘာခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့။ အားလုံးပင် မျက်နှာ ညှိုးနေကြသည်။ ။

သူတို့ သည် လူနာတင်ကားနှင့် ရဲကားတို့ ၏ ဥဩဆွဲသံကို နားထောင်ရင်း လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံသို့ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြတော့သည်။ ။

(၂)

လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံ အရေးပေါ် လူနာ ဌာနတွင် လုပ်လုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ။ အဖြူရောင် ဆေးရုံ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် အလုပ် များ နေကြသည်။ ။

လူနာတင်ကားမှ သူနာပြုများက ဒက်ဖနီအား လူနာတင်ကပ်ဖြင့် သယ်ယူလာကြသည်။ ။ သူနာပြုဆရာမ သုံးဦးနှင့် တာဝန်ခံ ဆရာဝန်တို့ က လူနာကို လွှဲပြောင်းယူပြီး အချိန်မဆိုင်း ချက်ချင်းပင် အလုပ် စကြသည်။ ။ နောက်ထပ် လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေး တစ်ဦးကိုလည်း ထပ်မံ ခေါ်လိုက်ကြသည်။ ။

ဒက်ဖနီ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ကုလားထိုင် ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် အတွင်း ဝတ်စုံကို အလျင်အမြန် ဆွဲဖွင့်ဖြတ်ညှပ်ကြသည်။ ။ သည် ဝတ်စုံမှာ ယခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်က မှ ဘီဗာလီကုန်းမြင့် ဂျီယိုဂျီယို ကုန်တိုက်က ဝယ်ယူခဲ့သော ကြယ်ပြာ ရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံသစ် ဖြစ်သည်။ ။ ယခုတော့ ယင်းဝတ်စုံမှာ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိတော့။ ။ အရေးပေါ်ဌာန ကြမ်းပြင်တွင် စုပုံကာ အပိုင်းအစ တွေ ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ။

‘ဆီးခုံရိုး အက်ကွဲသွားတယ်၊ လက်တစ်ဖက် ကျိုးတယ်၊ ခြေထောက် ရိုးတွေလည်း အက်သွားတယ်’ ပေါင်တွင် လည်း ဟက်တက်ကွဲ ဒဏ်ရာ

ကြီးနှင့်၊ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးကျနေသည် ။ ‘ဒီဘက်က ပေါင်ရိုး သွေးလွှတ်ကြော ပြတ်မသွားတာ တော်ပါသေးရဲ့ ’ တာဝန်ခံ ဆရာဝန် သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ သွေးတိုးနှုန်း စစ်ဆေးခြင်း၊ အသက်ရှူသံကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် အလုပ်များ နေသည် ။ လူနာမှာ လုံးဝ မေ့မြောနေတုန်းရှိသေးသည် ။ သူ့မျက်နှာမှာ လည်း သူ လဲနေခဲ့သော ရေခဲပြင်လိုပင် ဖြူဖွေးနေသည် ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ သက်ရှိ လူသား တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မတူ။ အဝိဉာဏ်က ရုပ်ဝတ္ထု တစ်ခုလိုသာ ထင်ရသည် ။ တကယ်တော့လည်း သူသည် ဆေးရုံပေါ်မှ အခြား လူနာများ လိုပင် အခြား ရုပ်ခန္ဓာ တစ်ခု၊ အခြား လူနာတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည် ။ သို့သော် သူ့ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်သည် ။ အရေးကြီးသော အတွင်းလူနာ ဖြစ်နေသည် ။ သူ့အသက်ကို ကယ်လိုလျှင် မြန်လည်း မြန်ဖို့ လိုသည် ။ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိဖို့ လိုသည် ။ ပခုံး တစ်ဖက် အဆစ် လွဲသွားသည် ။ ခြေထောက် ကျိုးမကျိုးတော့ ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်မှ သာ သိရလိမ့်မည်။

‘ခေါင်းမှာ ရော ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ရသွားသေးသလား’

လက်ထောက် ဆရာဝန်က မေးသည် ။

‘ခေါင်းက ဒဏ်ရာလည်း ပြင်းတယ်’ တာဝန်ခံ ဆရာဝန်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ပြန်ပြောသည် ။ သူက လူနာ၏ မျက်လုံးများကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေးဖြင့် ထိုးကြည့်သည် ။ ‘ဘုရားရေ၊ သူ့ကြည့်ရတာ အင်ပိုင်ယာ စတိတ် အဆောက်အအုံကြီးပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ လူလောက်တောင် ဆိုးနေပါလား’ ယခု အချိန်တွင် လူနာသည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးတွင် သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်း ပေကျနေသည် ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတွေက

အနံ့အပြား။ အနည်းဆုံး ခြောက်နေရာလောက် အထိ ချုပ်ရလိမ့်မည်။ ‘
ကဲ ဂါရစ်ဆင်ကို သွားခေါ်ကြပါဦး၊ ဒီဒဏ်ရာတွေက သူနှင့်မှ ဖြစ်မယ်’

မကြာမီတွင် အသားတု ခွဲစိတ် ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံး’

‘ကားတိုက်တာ’

‘တိုက်ပြီး ပြေးသွားတာလား’

‘ မဟုတ်ဘူး၊ ကားသမားက တိုက်ပြီး ကားရပ်လိုက်တယ်၊ ရဲအရာရှိ
ကတော့ ကားသမား ကြည့်ရတာ လေဖြတ်တော့မယ့် လူလိုပဲလို့ ပြော
တာပဲ’

ဆရာဝန်များက လူနာကို ပြုစုပေးနေစဉ်တွင် သူနာပြုဆရာမများ
က ဘေးမှ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ထို့နောက် လူနာ
အား လက်တွန်းခုတ်ပေါ်တွင် တင်ကာ ဓာတ်မှန် ရိုက်ရန် နောက်တစ်
ခန်းသို့ တွန်းယူလာခဲ့ကြသည်။ ။ လူနာသည် မလှုပ်မယှက် မေ့မြောနေ
တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ။

ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်သောအခါ လက်မောင်းနှင့် ဆီးခုံရိုးများ ကျိုး
သွားပြီး ပေါင်ရိုး အက်သွားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ။ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာ
မှာ မူ ဆရာဝန်များ မျှော်လင့်ထားသလောက် မပြင်းထန်၍ တော်ပါ
သေးသည်။ ။ သို့သော်လည်း အတွင်းကြေ ကြေသွားသောကြောင့် စိုး
တော့ စိုးရိမ်ရသည်။ ။ လူတိုင်းသည် လူနာ လှုပ်များ လှုပ်ရှားလာမည်
လားဟု စောင့်ကြည့်နေကြသေးသည်။ ။

နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် လူနာအား ခွဲစိတ် စားပွဲပေါ်သို့ တင်
ကာ အရိုးများ ဆက်ကြသည်။ ။ မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများကို ချုပ်ကြသည်။ ။

လူနာ၏ အသက်ကို လု၍ ရနိုင်မည့် အလုပ် ဟူသမျှ အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်ကြသည်။ ။

လူနာသည် အတွင်း သွေးလျှံနေသည် မှာ ထင်ရှားသည်။ သို့သော်လည်း လူနာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အရွယ်အစားနှင့် စတေရှင် ဝက်ဂွန်း ကား၏ တိုက်အား အရှိန်တို့ ကို တွေးကြည့်လျှင် တော်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ တော်တော် ကံကောင်းသည် သာမက အလွန် ကံကောင်းသည် ဟု ပင် ဆိုနိုင်သည်။ ။

လူနာ၏ ဆေးမှတ်တမ်း အရ ယခု အချိန်တွင် လူနာသည် အန္တရာယ် အခြေအနေထဲတွင် ပင် ရှိနေသေးသည်။ ။

နံနက် သုံးနာရီခွဲသော အခါ လူနာအား ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထုတ်ကာ အရေးကြီး လူနာခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ယူလာခဲ့ကြသည်။ ။

ညတာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမ အယ်လစ်ဘေတ် ဝတ်ကင်းသည် ဆေးမှတ်တမ်းကို ယူပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ လူနာ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဆရာမ၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ ။

‘ဆရာမက ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ’

လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးက ဆရာမ၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မကျေနပ်သလို ပြောလိုက်သည်။ ။

ဆရာမက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာများ တွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ မြင်ရသည်။ ။

‘ဒီလူနာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါက်တာ သိသလား’

‘သိပါတယ်ဗျ၊ ဒီည သန်းခေါင်လောက်က မေဒီဆင် ရိပ်သာ လမ်း ပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့၊ ဆီးခုံရိုး ကျိုးသွားတယ်၊ ပြီး တော့ ပေါင်ရိုးလည်း အက်သွားတယ်’

‘အင်း ဆရာက ဒီလောက်ပဲ သိတာပေါ့နော်၊ ဒီထက် ပိုပြီး သိအောင် မကြိုးစားရင် ဆရာ့ အနေနှင့် ဒီလုပ်ငန်းမှာ လုပ်နေတာ အလကားပဲ သိ လား’

ဆရာဝန်ကလေးသည် ဤဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည် မှာ ခုနစ်လ တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလ အတွင်း သူသည် သူ့လုပ်ငန်းကို ကြိုးကြိုးစား စားနှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ဝါရင့် သူနာပြုဆရာမ အယ်လစ်ဇက်ဝတ်ကင်း အသိပင် ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဆရာဝန်ကလေး သည် ဆရာဝန် ပညာတွင် တော်သော်လည်း လူသား တစ်ယောက် အ နေဖြင့် ရှိအပ်သော သနားကြင်နာမှုတွင် မူ အတော်ကလေး ခေါင်းပါး သည် ဟု ဆရာမက ယူဆသည် ။ သူ့မှာ ပညာတော့ ရှိပါ၏။ သို့သော် နှ လုံးသား မရှိ။ ပြီးတော့ သူက သူနာပြုဆရာမတွေနှင့်လည်း သိပ်ပြီး အ စေးမကပ်။ ရေလိုက်ငါးလိုက် သင့်တင့်အောင် မနေတတ်။ သို့သော် ဆ ရာဝန် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူနာပြု ဆရာမများ နှင့် ပြေလည် အောင် ဆက်ဆံ နေထိုင်ရန် လိုအပ်သည် ဟူသော အချက်ကိုတော့ သူ က သဘောပေါက်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် သူက ဆရာမ ဝတ်ကင်းအား အ လိုက်သင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည် ။

‘အေးလေ ထားပါတော့၊ ဒါနှင့် ဒီလူနာက ဘယ်သူမို့လဲ’

‘ဘယ်သူရမှာ လဲ၊ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဆိုတာပေါ့’

‘ဪ ဟုတ်လား’

‘ဆရာ စာတွေ ဘာတွေ ဖတ်ရဲ့ လား’

‘ဘယ့်နှယ် ဖတ်တာပေါ့၊ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေ၊ ဆေးပညာ ဂျာနယ်တွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့တာပေါ့’ ဆရာဝန်ကလေးက ပညာမာန်ဖြင့် အားကျမခံ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည် ။ တကယ်တော့ သူ့အမေလည်း စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ စာဖတ် ပရိသတ် တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည် ။ သူက ဘာမှ မပြောဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးတော့မှ မေးလိုက်သည် ။ ‘ဒီစာရေးဆရာမက တော်တော် နာမည်ကြီးသလား’

‘ဒီနိုင်ငံက အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမတွေ အထဲမှာ နာမည် အကြီးဆုံး စာရေးဆရာမပဲ’

‘အင်း သူ့ခမျာ ဒီလို နေ့ကြီးရက်ကြီးမှာ မှ ဒီအဖြစ်မျိုးနှင့် လာကြုံတာ သိပ်ကံဆိုးရှာတာပဲနော်’ အောက်စီဂျင်ပိုက်နှင့် အဝတ်ဖြူ အောက်မှ လူနာအမျိုးသမီးကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကလေးက ကြင်နာသံဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။ ‘ပျော်စရာ ခရစ္စမတ် မဖြစ်တော့ဘဲ ကြေကွဲစရာ ခရစ္စမတ် ဖြစ်နေပါရောလား ဆရာမရယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက် လူနာဘေးတွင် ရပ်ကာ အတန်ကြာမျှ စောင့်ကြည့်နေကြသည် ။ ထို့နောက် သူနာပြုဆရာမ၏ အခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ထိုအခန်းတွင် အရေးကြီး လူနာခန်းမှ လူနာများ ၏ အခြေအနေကို မိနစ်တိုင်း ပြနေသော ကွန်ပျူတာ သင်္ကေတများ ရှိသည် ။ အနေရာတွင် နေ့နှင့် ည ခြားနားခြင်း မရှိ။ မီးရောင် ထိန်ထိန် လင်းကာ နေ့နှင့် ည အတူတူ ဖြစ်နေသည် ။ အရာခပ်သိမ်းတို့ သည် ပုံမှန် လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ၂၄ နာရီလုံးလုံး လည်ပတ်နေကြသည် ။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် မီးရောင် စူးရှမှုကို မခံနိုင်သော လူနာများ ၏ သွေးရူးသွေးတန်း ညည်းတွားသံများကို ကြားရသည် ။ သို့သော် လူနာအများ စုကတော့ ၀၀၃

နာဒဏ်ကြောင့် မလုပ်နိုင် မည်သည့်နိုင်ဘဲ မေ့မြောလျက် ရှိကြသည်။ ။

‘သူ့ပစ္စည်းတွေ သေသေချာချာ ကြည့်ကြသေးသလား မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် နာမည် တွေ့ရင် ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားနိုင်တာပေါ့’

ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်လို နာမည်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဆေးရုံပေါ်တွင် ယခုကဲ့သို့ လာကြည်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်မနေသင့်။ သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်စေ၊ သားသမီးများ ဖြစ်စေ၊ သူ့စာပေကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်စေ၊ ထုတ်ဝေသူ ဖြစ်စေ၊ အခြား မိတ်ဆွေများ ဖြစ်စေ သူ့ဘေးတွင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေသင့်သည် ဟု သူ့နာပြုဆရာမ ဝတ်ကင်းက ယူဆသည်။ ။ သို့သော် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍ တော်တော် လျှို့ဝှက်သူ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့အကြောင်းကို သိသူ အလွန် ရှားသည်။ သူ့နာပြုဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် သည် အကြောင်းတွေကို စာနယ်ဇင်းများ တွင် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ။

‘သူ့ပစ္စည်းတွေ ရှာကြည့်တော့လည်း ကားမောင်း လိုင်စင်ရယ်၊ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါးရယ်၊ အကြွေးဝယ်ခွင့် လက်မှတ် သုံးလေးစောင် ရယ်နှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်ရယ်ပဲ တွေ့ရတယ်’

‘ကျွန်မ တစ်ခါ ထပ်ရှာကြည့်ဦးမယ်’

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဆေးရုံ မီးခံသေတ္တာထဲ သိမ်းထားသည့် အညိုရောင် မနီလာ စာအိတ်ကြီးကို ယူထုတ် လာပြီး အထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ စေ့စေ့စပ်စပ် ထုတ်ကြည့်သည်။ ။ သူ လုပ်နေပုံသည် တစ်နည်းအားဖြင့် အရေးကြီးသလို တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ရိုင်းစိုင်းရာ ကျနေမလားဟု သူက တွေးမိသည်။ ။

သူသည် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး ဒက်ဖနီကိုလည်း သူန

င့်ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နေခဲ့သည် ။
ယခုဆိုလျှင် သူသည် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ၏ လက်ပွေ့အိတ်ကို သူနေ့
စဉ် လုပ်နေကျတာဝန် တစ်ရပ်လိုပင် မွေနှောက်ရှာဖွေနေမိပြီ။ စာဖတ်
ပရိတ်သတ်များ သည် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ လက်ရေးဖြင့် အမှတ်တ
ရ စာကြောင်းကလေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ရရန်၊ သူ့ထံမှ အပြုံး
လက်ဆောင် ရရန်နှင့် မိမိတို့ ဝယ်ယူသော ဝတ္ထု စာအုပ်တွင် စာရေးဆ
ရာမ၏ ထိုးမြဲလက်မှတ် တစ်ကြောင်း ရရန်အတွက် စာအုပ်ဆိုင်များ တွင်
နှစ်နာရီ သုံးနာရီအထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြရသည် ။

ဤသည် ကို ဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်း ကောင်းကောင်း
သိသည် ။ ယခုတော့ သူက သူခိုး တစ်ယောက်ပမာ စာရေးဆရာမ
ကိုယ်တိုင် လုံးဝ မသိဘဲ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို သဘောရှိ မွေနှောက် ရှာဖွေ
နေပါရောလား။

‘ဆရာမက သူ့ကို တော်တော် လေးစားတယ် ဟုတ်လား’

လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးက ဝေခွဲမရသည် အမူအရာဖြင့် မေး
သည် ။

‘မလေးစားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား ဒေါက်တာရယ်၊ သူက သိပ်ပြီး စိတ်
ထားပြည့်ဝတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး လူ
ပေါင်းများစွာ ပျော်ရွှင်ကြရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာကြရတယ်၊ ကျွန်မ အ
နေနှင့် ပြောရရင် သူ့ဝတ္ထုတွေကြောင့် ဘဝတစ်ဖြစ်လည်း ပြောင်းလဲခဲ့
ကြတယ်၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရတ
ယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင် သူဟာ ကျွန်မဘဝကို ရှင်သန်စေတဲ့ စာရေးဆ
ရာမပဲ၊ ကျွန်မ ဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဆိုရင်လ
ည်း မမှားပါဘူး ဒေါက်တာ’

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ရင်ထဲမှ တကယ့် ခံစားချက်ဖြင့် တော်တော်
ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကလေး ဖွင့်အန်လိုက်မိသည်။ ။

ဖွင့်အန်မည် ဆိုလျှင်လည်း ဖွင့်အန်စရာပင်။

သူခင်ပွန်းသည် လေယာဉ် ပျက်ကျ၍ ကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့မှာ
ဆောက်တည်ရာမရ ခံစားခဲ့ရသည်။ ။ ပရိဒေဝ သောကမီး လောင်ကျွမ်း
ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန်ပင် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ။ သူသည် ဆေးရုံမှ ခွင့်
ရက်ရှည် တစ်နှစ်တိတိယူကာ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး နေ့ရှိသရွေ့ ငိုကြွေး
နေခဲ့သည်။ ။ ခင်ပွန်းသည် ဘော့ဘ်၏ မဖြစ်စလောက် ပင်စင် လစာငွေ
ကလေးဖြင့် မငတ်ရုံတမည် စားသောက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ။ သည် ကြား
ထဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျ လာပြီး အသက် ရှင်နေလို့
ကော ဘာထူးဦးမှာ လဲ ဟူသော အတွေး ဝင်လာချိန်တွင် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်
ဒ်၏ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်မိရာမှ သူ့ဘဝသည် အသစ် တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ရှင်
သန်လာခဲ့သည်။ ။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုများ တွင် လူ
တွေ တွေ့ကြုံနေရသည့် ဒုက္ခ အတွေ့တွေကိုလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင်
ဖော်ပြသည်။ ။ ယင်းဒုက္ခများမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အကြံကောင်း ဉာ
ဏ်ကောင်းများကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖော်ညွှန်းသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် ဆေးရုံသို့ ပြန် လာပြီး အလုပ် ပြ
န်ဝင်ခဲ့သည်။ ။ တကယ်တော့ သူသည် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏
ကျေးဇူးကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည့် ဘေးမှ လွတ်မြောက်
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလှပေစွ။

‘သူဟာ သိပ်ပြီး ပညာဉာဏ် ကြီးမားတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်
ဖြစ်သလို မေတ္တာတရားလည်း ကြီးမားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ
ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးဟာ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ကြီး

မားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့သာ အသက် ရှင်မယ် ဆိုရင် ကျွန်မ အနေ နှင့် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စွန့်လွှတ်ရဲ ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ဆရာမ ခံစားရသလို ကျွန်တော်လည်း ခံစား ရပါတယ်’ ဆရာဝန်ကလေးက သက်မ တစ်ချက် ချရင်း ပြောလိုက် သည် ။ ပြီးတော့ တခြား လူနာ မှတ်တမ်း တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သ ည် ။

ဆရာဝန်ကလေး လှည့်ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်တော့ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

‘ဒေါက်တာ ဂျက်ကော့ဆင်’

‘ဆိုပါ ဆရာမ’

‘သူ့အခြေအနေ မျှော်လင့်ချက်များ ရှိသေးရဲ့ လား ဟင်’

ဆရာဝန်ကလေးက ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည် ။ ပြီးတော့ ပခုံး တစ် ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ‘လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်သေးဘူး ဆရာမ၊ အချိန်က စောနေသေးတယ်၊ ဆရာမ သိ တဲ့ အတိုင်း ဒဏ်ရာက သိပ်ပြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး အသက် လုရမှာ ပဲ၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကလည်း တော်တော် ကလေး ပြင်းတယ်’

ဆရာဝန်ကလေး ပြန်ထွက်သွားသည် ။ အလားတူ လူနာတွေ တစ်ပုံ ကြီး ကျန်သေးသည် ။ ဒက်ဖနီ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဂရုစိုက်နေ၍ မရ။ ဓာတ်လှေကား စောင့်ရင်း သူ တွေးကြည့်သည် ။ စာရေးဆရာမ ဒ က်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်က တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါလား။ သူ့ကို မ

မြင်ဖူးတဲ့ ဆရာမ ဝတ်ကင်းလို လူတွေကတောင် သိပ်ပြီး လေးစား ချစ် ခင်နေကြပါလား။ သူ့ဝတ္ထုတွေက ဒီလောက်တောင်ပဲ တန်ခိုး သတ္တိ ရှိ ကြသလား။

ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်ကိုတော့ အစွမ်းကုန် ကယ်တင်ကြရ မည်သာ ဖြစ်သည် ။ ဘယ်လူနာကို ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ မသေ စေချင်ပါ။ သို့သော် ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်ကို တန်ဖိုး ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျ တော့ ပို၍ ပင် မသေစေချင်ပါ။

ဆရာဝန်ကလေး ဂျက်ကော့ဆင်သည် ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ကာ သံ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

သူနာပြုဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် ဒက်ဖနီ၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ကာ စစ်ဆေး ရှာဖွေနေမိပြန်သည် ။ အ ရေးပေါ် သတင်း ပို့ရန် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နာမည်ကိုမှ မ တွေ့ရ။ သို့ဖြင့် အင်္ကျီအိတ်တွေကို နှိုက်ရှာပြန်သည် ။ အင်္ကျီအိတ်ထဲ တွင် ကလေးငယ် တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ တွေ့ရသည် ။ ဓာတ်ပုံ က အနားတွေ ကျိုးနေသည် ။ သို့သော် ဓာတ်ပုံ စာရွက်က သစ်နေဆဲ။ ရိုက်ထားသည် မှာ သိပ်ကြာပုံ မရသေး။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကလေးငယ်မှာ ရွှေ ရောင် ဆံပင်၊ အပြာရောင် မျက်လုံးများ နှင့် ချစ်စရာကလေး။

ကားမောင်း လိုင်စင်၊ အကြွေးဝယ် စာရင်း၊ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက်နှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်တို့ အပြင် အဆိုပါ ကလေး ဓာတ်ပုံကလေးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ။

သူ့ အိမ်လိပ်စာမှာ ပတ် ရိပ်သာလမ်းနှင့် လက်ဇင်တန် ရိပ်သာ လမ်းကြားရှိ ၆၉ လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ။ သူနေသော တိုက်ခန်းသည် တော်တော်လှလိမ့်မည်ဟု သူနာပြုဆရာမက တွေးထင်မိသည်။ ။ သို့သော် သူ့ကို အိမ်တွင် မည်သူတွေက စောင့်မျှော်နေကြပါလိမ့်မည် နည်း။

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ တစ်ဦး အကြောင်း ဘာမှ မသိရသည် မှာ တော်တော်လည်း အံ့သြဖို့ ကောင်းသည်။ ။

ဖုန်းဆက်ကြည့်ရန် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ရှာမတွေ့။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက သည် အကြောင်း တွေးတွေးပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ် နေတုန်း ကွန်ပျူတာစက် တစ်ခုတွင် အရေးပေါ် သင်္ကေတ တစ်ခု ရုတ် တရက် ပေါ်လာသည်။ ။ အခန်း နံပါတ် ၅၁၄ မှ လူနာသည် ရောဂါ ဖောက်လာကြောင်း ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုလူနာသည် ယမန်နေ့ မနက်က ပင် နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆေးရုံ တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာမ ဝတ် ကင်းနှင့် အခြား ဆရာမ တစ်ယောက်တို့ လူနာဆီသို့ အပြေးကလေး လာခဲ့ကြသည်။ ။

လူနာ အခြေအနေက အားရစရာ လုံးဝ မရှိ။ ဆရာမ နှစ်ယောက်သ ည် ထိုလူနာအား တစ်နာရီခန့် ပြုစုကြသည်။ ။

ထို့နောက် ဒက်ဖနီ ရှိရာ ငါးထပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။ နံနက် ခုနစ် နာရီထိုးလျှင် ဆရာမ ဝတ်ကင်း တာဝန် ပြောင်းရမည်။ အခြား တာဝန် ကျ ဆရာမများက ဒက်ဖနီအား ၁၅ မိနစ်တိုင်း တစ်ကြိမ်ကျစီ သွား

ကြည့်နေကြလိမ့်မည်။

‘ဘယ်လို နေသေးသလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မထူးခြားဘူး’

‘အဓိက အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေ ပုံမှန် အနေအထားမှာ ရှိနေရဲ့ လား

,

‘မနေ့ညကတည်းက ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး’

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက လူနာ မှတ်တမ်းကတ်ကို စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ ပတ်တီး စည်းထားသော မျက်နှာမှာ သွေးရောင် တစ်စက်မျှ မရှိ။ ပကတိ ဖြူရော်နေသည် ။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေသလို ထင်ရသည် ။ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတော့မလို ထင်ရသည် ။ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဒက်ဖနီ၏ လက်ပေါ်တွင် သူ့လက်ကို ညင်သာစွာ တင်လိုက်သည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်တောင်တွေ ခတ်လာကြသည် ။

ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည် ။

ဒက်ဖနီ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာကြသည် ။ အဝေးကြီးသို့ လှမ်းကြည့်နေသလို တွေ့နေသည် ။ မျက်တောင်တွေကို အားယူပြီး ဖွင့်နေရသည် ။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေပုံ ရသည် ။ သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း လုံးဝ သိပုံ မရသေး။

‘ဂျက်ဖီ’ ဒက်ဖနီက လေတိုးသံကလေးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည် ။

‘မစ္စက် ဖီးလ်ဒ် နေကောင်း လာပြီနော်’

ဆရာမက သူ့ပါးစပ်ကို ဒက်ဖနီ၏ နားဝသို့ ကပ်ကာ လေသံကလေး

ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ဒက်ဖနီသည် ကြောက်လန့်နေပုံ ရသည်။ သူက ဆရာမ၏ မျက်နှာကို အားယူပြီး ကြည့်ရင်း မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ကျွန်မ ခင်ပွန်း’ သူ့ပါးစပ်မှ သည် မျှသာ ထွက်လာသည်။ ။

‘သူ နေကောင်းပါတယ် မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ သူ နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မပူပါနှင့်’

‘သူ ... သူ ကလေးကို ရှာ ... ရှာဖို့ သွား ... သွားတယ်၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ’

ဆက်ပြောရန် အားအင် မရှိတော့။ ။

ဆရာမက သူ့လက်ကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြောသည်။ ။

‘ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့် မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ အားလုံး နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်’

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ပြောသာ ပြောလိုက်ရပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ဒက်ဖနီ၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကို သနားနေမိသည်။ သူ့ခမျာ မိန်းမ ပျောက်၍ စိတ်ပူပြီး ခေါင်းတောက်နေရှာလိမ့်မည်။ ဒက်ဖနီသည် ခရစ္စမတ် အကြို ညတွင် မေဒီဆင်ရိပ်သာ လမ်းပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့် ရောက်နေရပါသနည်း။ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ယင်းသို့ တွေးမိပြီး ဒက်ဖနီ အကြောင်းကိုရော၊ သူနှင့်အတူ နေသူများ အကြောင်းကိုရော အလွန် သိချင်လာသည်။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီနှင့် သူ့မိသားစုတွေဟာ သူ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက လူတွေလိုများ ဖြစ်နေကြသလား။

ဒက်ဖနီသည် ပြန်လည်၍ မေ့မြောသွားသည်။ ။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက တာဝန်ပြောင်း လက်မှတ် ထိုးရန် စားပွဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သို့သော် သူသည် ဒက်ဖနီ အပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် သူနှင့် တာဝန် ပြောင်းမည့် ဆရာမ မာဂရက် မက်ဂိုဝန်အား မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။ ။

‘အခု လူနာ ဘယ်သူ ဆိုတာ သိရဲ့ လား’

‘ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး’

‘တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ၊ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်’

‘တကယ်လား ဟင်၊ ဘာရောဂါများ ပါလိမ့်’

ဆရာမ မာဂရက်က အံ့ဩသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ။ သူလည်း ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ စာဖတ် ပရိသတ်ပင် မဟုတ်လား။

‘ရောဂါကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ မနေ့ညက ကားတိုက်ခံရလို့ ’

‘ဘုရား ဘုရား၊ သူ အခု ဘယ်လို နေသေးသလဲ ဟင်’

‘လူနာ မှတ်တမ်းမှာ ကြည့်’ လူနာ မှတ်တမ်းတွင် အနီရောင် တိပ်ပြားကြီး တစ်ခု ကပ်ထားသည်။ ။ စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေတွင် ရှိကြောင်း ပြသည့် အမှတ်အသား ဖြစ်သည်။ ။ ‘လေးနာရီခွဲလောက်မှာ မှ သူ့ကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ထုတ်လာတာ၊ သူ တစ်ချိန်လုံး သတိ လုံးဝ မရဘူး၊ ခုနကမှ တစ်ချက် သတိပြန်လည် လာပြီး အခု ပြန်မြောသွားပြန်ပြီ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကံဆိုးလိုက်တာနော်၊ ကျွန်မက သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး သိပ်လေးစားနေတာ’

‘ကျွန်မလည်း အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ’

‘ဒါနှင့် သူ့မှာ ယောက်ျားများ ရှိသလား’

‘ရှိမယ် ထင်တာပဲ၊ သူ သတိရလာတော့ သူ့ယောက်ျား နာမည်ကို ခေါ်ပြီး မေးတယ်’

‘သူ့ယောက်ျား ရောက်နေပြီလား’

‘မရောက်သေးဘူး၊ သူ့ယောက်ျားဆီ ဘယ်သူမှ အကြောင်း မကြားရ သေးဘူး၊ ဘယ်ကို လှမ်း အကြောင်းကြားရမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မသိ ဘူး၊ ကျွန်မ အောက်ထပ် ရောက်တော့ သူ့ယောက်ျား လိပ်စာ ရှာပြီး ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားဖို့ သူတို့ ကို ပြောပြလိုက်မယ်၊ သူ့ခမျာ ဘယ် လောက် စိတ်ပူနေရှာမယ် မသိဘူး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ခရစ္စမတ် မနက်ခင်းမှာ မှ အမင်္ဂလာ သတင်းကြီး ကြား ရရင် ယောက်ျားခမျာ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်လိုက်မလဲ’

ဆရာမ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေကြသည် ။ ထို့နောက်တော့ ဆရာမ ဝတ်ကင်းက တာဝန်ပြောင်း လက်မှတ် ထိုးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် သူသည် ဆေးရုံ အဆောက်အ အုံထဲမှ ထွက်မလာခင် ဗဟို မှတ်ပုံတင် ဌာနသို့ ဝင်ပြီး ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် မှာ ဂျက်ဖ်ဟု ခေါ်သောယောက်ျား ရှိကြောင်း သတင်း ပို့သည် ။

‘ဒီနာမည်ကလေး သိရရုံလောက်နှင့်တော့ ဘာမှ အလုပ် မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ’

‘တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန် စာအုပ်ထဲမှာ သူတို့ ဖုန်းနံပါတ် မပါဘူး၊ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လည်း ဘာနံပါတ်မှ မရှိဘူး၊ မနေ့ည က ကျွန်မတို့ ရှာကြည့်ပြီးပြီ’

‘ဒါဆို ဂျက်ဖ် ဖီးလ်ဒ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရှာကြည့်ပါဦး’

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက နေရာမှ ထွက်မသွားသေးဘဲ ရပ်စောင့်နေသည်။ ။ စားပွဲမှ မိန်းကလေးက စုံစမ်းရေး နံပါတ် လှည့်ပြီး မေးသည်။ ။ သို့သော် ဂျက်ဖီ ဖီးလ်ဒ် နာမည်ဖြင့် ဖုန်းနံပါတ် လုံးဝ မရှိကြောင်း တစ်ဖက်မှ ပြန်ကြားသည်။ ။ ‘ဖီးလ်ဒ် ဆိုတာ ကလောင် နာမည် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်’

‘ဒါနှင့်လည်း ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

‘စောင့်ကြည့်နေရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒီလောက် ဆိုရင် သူ့အိမ်က လူတွေ လူပျောက် ရှာနေကြရော့မယ်၊ သူတို့ က ရဲစခန်း ဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံတွေ ဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းမှာ ကျိန်းသေပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် အနှေးနှင့် အမြန် သတင်း ရမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာရင်လည်း တနင်္လာနေ့ကျတော့ ကျွန်မတို့ က သူထုတ်ဝေသူကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်’ စာရေးမကလေးကလည်း ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ နာမည်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။ ‘ဒါနှင့် ဆရာမ၊ အခု သူဘယ်လို နေသေးသလဲ ဟင်’

‘အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး’

‘အသက် အန္တရာယ်တော့ မထိခိုက်ပါဘူးနော်’

‘အင်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ ဘုရား သိကြား မလို့ တို့အချစ်တော် စာရေးဆရာမ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာ ပဲကွယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ဆုတောင်းပါတယ်၊

သူက ကျွန်မ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာမပါ။ တကယ်လို့ သာ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း သူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်မကတော့ တခြား ဘယ်သူ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုမှ ဖတ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊’

စာရေးမကလေး၏ စကားက စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း သော်လည်း ဆရာမ ဝတ်ကင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့်ပင် ဗဟို မှတ်ပုံ တင် ဌာနမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

သူသည် ဆီးနှင်းထဲတွင် လျှောက်လာရင်း ဒက်ဖနီ အကြောင်းကို သာ တွေးလာသည် ။ တကယ်တော့ သူသည် အလုပ် တာဝန် ပြီး၍ အိမ် သို့ ပြန်လာလျှင် ဆေးရုံမှ လူနာတွေ အကြောင်း လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက် တတ်သည် ။ သို့သော် ယခု လူနာမှာ တခြားလူ မဟုတ်၊ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဖြစ်သည် ။ ဤနာမည်ကျော် စာရေးဆရာမကို လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့် ကပင် သူ့စာအုပ်များမှ တစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ ဝတ် ကင်းက ဒက်ဖနီအား ရင်းနှီးသော အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်လို ခင်မင် နေမိပြီ။

၇၇ လမ်းထိပ်မှ လက်ဇင်တန် ရိပ်သာ မြေအောက် လမ်းသို့ ရောက် လာသောအခါ ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မြို့လယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေမိသည် ။ အကြွေးဝယ် ကတ်ပြားများ ပေါ်မှာ တွေ့ရသော လိပ်စာမှာ ယခု သူ ရပ်နေသော နေ ရာနှင့် ရှစ်လမ်းလောက်သာ ခြားသည် ။ ဂျက်ဖ် ဖီးလ်ဒ်ဆီကို သွားပြီး အကြောင်းကြားရ ကောင်းမလား။ အခု အချိန် ဆိုရင် သူ့ခမျာ မိန်းမကို ရှာမတွေ့လို့ အရူး တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရှာရော့မယ်။ ငါ့အနေနှင့် သွားပြော စရာတော့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာ တရားတော့ ရှိရ မယ်။ သူ့မှာ လင်တစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီအကြောင်း သိပိုင်ခွင့် ရှိတယ်

။ ငါ သွားပြောလိုက်ရင် အချိန်ကုန် သက်သာမယ်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာမယ်။ ငါ သွားပြောလို့ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။

သူ့ခြေလှမ်းများ သည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အလိုအလျောက် လျှောက်သွားနေကြသည် ။ လက်ယာဘက်ကို ကွေ့ပြီး ပတ် ရိပ်သာ လမ်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ထို့နောက် ၆၉ လမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။ မကြာမီတွင် လိပ်စာပါ တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည် ။ သူ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် တိုက်က ကြီးလည်း ကြီးသည် ။ လှလည်း လှသည် ။ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော သူတစ်ယောက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည် ။ ထိုသူက ဆရာမ ဝတ်ကင်းအား စူးစမ်းအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးသည် ။

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘ဒါ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်ရဲ့ အခန်းပါလားရှင်’

‘မစ္စ ဖီးလ်ဒ် မရှိဘူးဗျ’ သူ့အသံက အင်္ဂလိပ် အသံပေါက်သည် ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မက သူ့ယောက်ျားနှင့် စကားပြောချင်လို့ ပါ’

တံခါးစောင့်က မျက်ခုံး တစ်ချက် ချီလိုက်ပြီ ‘မစ္စ ဖီးလ်ဒ်မှာ ယောက်ျားမရှိပါဘူး’

တံခါးစောင့် ပြောပုံက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှသည် ။ သူ တကယ် ပြောတာလား။ သူက လူသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဂျက်ဖ်ကို မသိတာ နေမှာ ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် ဂျက်ဖ်ဟာ ဒက်ဖနီရဲ့ ရည်းစားလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဖနီက သူ သတိရလာတော့ ‘ကျွန်မ ခင်ပွန်း’ လို့ လည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် မေးတယ်။ ဘာသ

ဘောပါလိမ့်။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

အတန်ကြာတော့မှ ထပ်မေးလိုက်သည် ။

‘ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကများ ရှိသလား ရှင်’

တံခါးစောင့်က ဆရာမအား ကြောင်ကြည့်နေသည် ။

ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆရာမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

‘ကျွန်မ လာတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်ဟာ မနေ့ညက ကားတိတ်ခံရလို့ ပါ’ သူက အတွင်းက အဖြူရောင် ဆေးရုံ ဝတ်စုံပေါ်အောင် ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ် ဆွဲခြင်းထဲမှ သူနာပြုဆရာမဆောင်း ဦးထုပ်ပြားကလေး ကိုပါ ထုတ်ပြသည် ။ ‘ကျွန်မက လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံက သူနာပြု ဆရာမပါ၊ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်ဆေးရုံ ရောက်လာတော့ သူ့ဆီ တစ်ယောက်မှ လာမကြည့်ကြပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ က ဘယ်သူ့ကို အကြောင်းကြားရမှန်း လည်း မသိဘူး၊ အဲဒါနှင့် ကျွန်မ ဒီကို ...’

‘သူ ဘယ်လို နေသေးသလဲ၊ အခြေအနေ ကောင်းပါရဲ့ လား ဆရာမ’

တံခါးစောင့်က စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးသည် ။

‘အဲဒါတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက တော်တော် ပြင်းတော့ စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ပဲ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါနှင့် ဒီမှာ သူနှင့် အတူ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ မရှိဘူးလားရှင်’

တံခါးစောင့်က ခေါင်းခါပြသည် ။

‘လောလောဆယ်တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ နေ့တိုင်း လာတဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ရှိပေမဲ့ အခုလို စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ မလာဘူး၊ သူ့ အတွင်းရေးမှူး လုပ်တဲ့ ဘာဘရာ ဂျာဗစ် ဆိုတာကလည်း နောက်အပတ်မှ ပြန်လာမှာ ’

ဒက်ဖနီထံမှ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ကို ဘာဘရာက တံခါးစောင့်အား လာပေးရင်း ပြုံးပြုံးကလေး မှာ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ဆက်သွယ်ရပါ့မလဲ ဟင်’

တံခါးစောင့်က ခေါင်းခါပြပြန်သည်။ ။ ဝတ်ကင်း ဓာတ်ပုံကို ရုတ်တရက် သတိရမိပြီး ‘ဒါနှင့် သူ့သားကလေးကရောရှင်၊ သူ ဘယ်မှာ များ ရှိပါသလဲ’

တံခါးစောင့်က ဆရာမအား ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ။ သူ့အကြည့်က ဒီဆရာမ စိတ်မှ မှန်ပါရဲ့ လားဟု တွေးနေပုံမျိုး။

‘သူ့မှာ ဘယ်ကလေးမှ မရှိပါဘူး ဆရာမ’ သူ ညာပြောနေတာများ လားဟု ဆရာမက တွေးလိုက်သည်။ ။ တံခါးစောင့်က ဆက်ပြောသည်။ ။ ‘မစ္စဖီးလ်ဒ်က မုဆိုးမပါ၊ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး’

ထိုစကားကြောင့် ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ ရင်ထဲတွင် ပြင်းစွာသော နာကျင်မှု တစ်ရပ်ကို နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ သူ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခေတ္တ ရပ်နေသေးသည်။ ။ ပြီးတော့မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လှည့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ချမ်းအေးလှသော ခရစ္စမတ် ပွဲတော် နံနက်ခင်းတွင် ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် လမ်းမပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေသည်။ ။ သူ့မျက်ဝန်း အစုံတွင် လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက်။ ချမ်းအေးလွန်း၍

မျက်ရည် လည်ခြင်းကား မဟုတ်။ မျှဝေ ခံစားခြင်း ဝေဒနာ၊ ဆုံးရှုံးခြင်း ဝေဒနာကို နှလုံးသားထဲတွင် မျက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် မျက်ရည် ဝိုင်းလာမိခြင်းပါ။

စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်သည် အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပျက် မှုဆိုးမ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ ဆရာမ ဝတ်ကင်း၏ အတိတ် ဖြစ်ရပ်သည် အသစ် ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည် ။ သူ့ခင်ပွန်း လေယာဉ် ပျက်ကျ၍ ဆုံးခဲ့ရသည် ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင် လာပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့နင့်လာသည် ။ လင်သေ၍ တစ်နှစ်လုံးလုံး ပူဆွေးခဲ့ရသော ဒုက္ခကို အသစ် တစ်ဖန် ပြန်လည် ခံစားရသလို ထင်မှတ်မိသည် ။

အခုတော့ သူ အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရပါပြီ။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုတွေထဲမှ လူတွေဟာ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော သက်မဲ့လူသားတွေ မဟုတ်၊ သူ့ဘဝထဲမှ သူ့အသည်းနှလုံးထဲမှ ပေါက်ဖွားလာသော တကယ့် လူသားတွေပါကလား။

ဟုတ်ပါပြီ။ သူ ကောင်းကောင်း ကြီး သိရပါပြီ။

တကယ်တော့ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်ဟာ သူ့ဝတ္ထုတွေက တစ်ဆင့် သူ့ဘဝကို တင်ပြနေတာပါကလား။

မိန်းမသား နှစ်ယောက်၏ ဘဝသည် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသည် ။ နှစ်ကိုယ် တစ်ဘဝ ဖြစ်သွားသည် ။ သံယောဇဉ် ရစ်နှောင်မှုလည်း ပို၍ ခိုင်မာသွားသည် ။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် ၆၈ လမ်းနှင့် လက်ဇင်တန် ရိပ်သာ လမ်းဆုံမှ မြေအောက် ရထားလမ်းဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည် ။

ဪ သူ့ခမျာလည်း ငါ့လိုပဲ မုဆိုးမ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကလား။
အထီးကျန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကလား။ အခုလို အထီးကျန် တစ်
ယောက်မို့လို့ လည်း စာဖတ်သူတွေ တသိမ့်သိမ့် ခံစားရတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို
ရေးနိုင်တာ ထင်ပါရဲ့ ။ သူ့ဝတ္ထုတွေက ဘဝပါတယ်။ စေတနာ ပါတယ်။
မေတ္တာ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လည်း သူ့ကို ငါ သိပ်ပြီး လေးစား ခင်မ
င်မိတာပေါ့။

ဆရာမ အယ်လစ်ဘက် ဝတ်ကင်းသည် အတွေး တန်းလန်းဖြင့်ပင်
နယူးယောက် မြို့တော် လမ်းမကျယ်ကြီးများ အောက်ရှိ မြေအောက်
လမ်း လှေကားထစ်များကို ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နင်း၍ တစ်လှမ်းချင်း
ဆင်းလာခဲ့လေသည် ။

ဒက်ဖနီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲရင်း မြူနှင်းထဲတွင် လွင့်မျောနေသည် ။ မြူနှင်းထုကို ဖောက်ကာ အဝေးမှ စူးရှ တောက်ပသော အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုကို မြင်ရသည် ။ စိတ်ကို တင်းပြီး အစွမ်းကုန် စူးစိုက်ကြည့်သည် ။ အလင်းရောင်တန်းသည် တစ်ခါ တစ်ခါတွင် အနီးသို့ ရောက်လာသည် ။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် ပြန်ဝေးသွားသည် ။ ထို့နောက်တွင် တော့ မြူတွေ ပြန်ဆိုင်းသွားသည် ။ သူသည် သောင်ကမ်းမှ ခွာကာ အဝေးဆီသို့ ရွက်လွင့် မျောပါသွားပြန်သည် ။ ဟိုအဝေးဆီတွင် မီးပြတိုက်မှ မှီ တ်တုတ် မှီ တ်တုတ် တလက်လက် လင်းနေသော မီးရောင် တစ်ခုကို မြင်ရသည် ။ မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသည် ။ အတိတ်ကို သတိရလာသည် ။ အသံတွေ ကြားယောင်လာသည် ။ အနံ့တွေ နံယောင်လာသည် ။ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည် ဆိုတာကိုတော့ မသိ။ သို့သော် သည် နေရာသို့ သူ ရောက်ခဲ့ဖူးသလို ထင်မိသည် ။ မီးရောင်က တော်တော် အလှမ်းဝေးသည် ။ ဝေးပေမဲ့ တူတော့ တော်တော် တူသည် ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် တူနေသည် ။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တူနေသည် ။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းမှ ပင် မျက်စိ ရှေ့တွင် မီးတောက် မီးလျှံကြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည် ။ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် တအားအော်ညည်းလိုက်မိသည် ။ သို့သော် သူ့အသံက တိုးတိုးသာ ထွက်လာသည် ။

နံနက်ပိုင်း တာဝန်ကျသော သူနာပြုဆရာမ သူ့အနားသို့ ပြေး လာပြီး အိပ်ဆေး တစ်လုံး ထပ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ ။

ခဏကြာတော့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ပျောက်သွားသည်။ ။ မီးတောက် မီးလျှံကြီးကိုလည်း မမြင်ရတော့။ နာကျင်မှုလည်း မရှိတော့။

နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော တိမ်လွှာပေါ်တွင် မျောပါသွားပြန်သည်။ ။ လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသော တိမ်လွှာများ နှင့် တူလှသည်။ တအိအိ လွင့်မျောနေသော တိမ်လွှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင် မြူးထူးစွာဖြင့် ကခုန်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ။ အဝေးမှ ရယ်သံလိုလို ကြားရသည်။ ။ သူ့အနားသို့ ဂျက်ဖ်ရောက်လာသည်။ ။ သူ့ဘေးတွင် ရပ်ကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

‘ဟိုအဝေးက သဲသောင်ကုန်းဆီကို အပြေး ပြိုင်ကြရအောင် အချစ်ရယ်’

အချစ်ရယ်၊ အသက်ရယ်၊ ဘယက်ရယ်။

ဂျက်ဖ်က သူ့ကို နာမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါ်တတ်သည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဂျက်ဖ်၏ မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြုံးရယ်နေတတ်သည်။ ။

နှစ်ယောက်သား သဲသောင်ကုန်းဆီသို့ ပြေးကြသည်။ ။ ဂျက်ဖ်၏ ခြေထောက်တွေက သန်မာသည်။ ။ လုံးကြွနေသော ကြွက်သားတွေကလည်း အလွန်လှသည်။ ။ ဂျက်ဖ်နှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ သူက ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ။ လေထဲတွင် လွင့်ပါးနေသော နွေဦး ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လို ဖြစ်နေသည်။ ။ နေပူလောင်ထားသော မျက်နှာပေါ်က အပြာရောင် မျက်လုံးရွဲကြီးများက ရှုမဝနိုင်စရာ။ ။ ရွှေရောင် ဆံပင်တွေက လေထဲတွင် ဝဲပျံ့လျက်။

‘တော်ပါတော့ ဂျက်ဖ်ရယ်၊ ကျွန်မ အရှုံးပေးပါပြီကွယ်’

သူက သဲသောင်ပေါ်တွင် ဂျက်ဖ် နောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း ရယ်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်သည်။ သူက မြန်တော့ အမြန်သား။ သို့ပေမဲ့ ဂျက်ဖ်ကို တော့ ဘယ်မီနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့အသက်က ၂၂ နှစ်။ သို့ပေမဲ့ ၁၂ နှစ် သမီး အရွယ်လောက်သာ ထင်ရသည်။

‘လုပ်ပါ၊ ပြေးစမ်းပါ၊ လိုက်စမ်းပါ၊ အချစ် ပြေးနိုင်ပါတယ်’

သို့ပေမဲ့ သဲသောင်ကုန်းသို့ မရောက်ခင် ဂျက်ဖ်က ရုတ်တရက် အပြေးရပ်ကာ ဒက်ဖနီ၏ ခြေထောက်ကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် လိုက်က လန့်ပြီး ဒက်ဖနီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ပြီး တော့ ရမ္မက် ပြင်းစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်နမ်းနေတော့သည်။ ဂျက်ဖ် ၏ အတွေ့အထိကို ခံရတိုင်း သူ့မှာ အသက်ပင် မရှူနိုင်အောင် တရှိုက်မ က်မက် ခံစားရစေမည်။ ၁၉ နှစ် သမီးအရွယ်က ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားခဲ့ရ သည့် ရင်လိုက်သည်းဖို့ အရသာမျိုးကို ခံစားရစေမည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေ့နေများ အသင်းတိုက်တွင် စတင် တွေ့ ဆုံခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဒက်ဖနီသည် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်မှ ထုတ် ဝေသော ဒေးလီး စပက်တေတာ သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးများ ရေး သားနေသည်။ သူက သတင်းစာပညာ အဓိက ကျောင်းသူ၊ သတင်းစာ ပညာကို အလွန် စိတ်ဝင်စားသည်။ အလွန် မြတ်နိုးသည်။ တက္ကသိုလ် မှ ဆင်းပြီးလျှင် သတင်းစာပညာဖြင့် အသက်မွေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ထား သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သင်သဘောဖြင့် အောင်မြင်သော လူငယ်များ အကြောင်းကို ပင်တိုင်ဆောင်းပါးတွေ ရေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဒက်ဖနီ အား တခြား ရှေ့နေ လူငယ်များ ထံမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆွဲထုတ်ပြီး

နေ့လယ်စာ စား ဖိတ်သည်။ ။

‘မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်မက ဆောင်းပါး ရေးဖို့ အတွက် ရှင့်ကို အင်တာဗျူး လုပ်ရဦးမယ်’ ဒက်ဖနီသည် ဆံပင်ကို အင်္ဂလိပ် ရှစ်ဂဏန်း ပုံစံကျစ်ဆံမြီး ကျစ်၍ လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ချထားသည်။ ။ ဆံပင်တွင် ခဲတံ တစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ ။ လက်ထဲတွင် တော့ မှတ်စု စာအုပ်ကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လို့။ ။

အပြာရောင် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေက ဂျက်ဖ်အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသည်။ ။ သူ့ပုံက ရယ်ပဲ ရယ်တော့မလိုလို။ ‘ပြီးတော့ ရှင်လည်း အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ် လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ နေ့လယ်စာ စားရင်း မင်းက ငါ့ကို အင်တာဗျူး လုပ်ပေါ့’

နောက်နှစ်လ သုံးလလောက်ကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်တွဲတည်း တွဲကာ ဟိုဟိုသည် သည် လျှောက်လည်ကြသည်။ ။ ဝိုင်အရက်ဖြူ တစ်ပုလင်းနှင့် သစ်တော်သီးတွေ၊ လိမ္မော်သီးတွေ ဝယ်သည်။ ပြင်သစ် ပေါင်မုန့် တစ်လုံးနှင့် ဒိန်ခဲလည်း ဝယ်သည်။ ။ ထို့နောက် ဗဟို ပန်းခြံ အတွင်းပိုင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။ လှေတစ်စီး ငှားပြီး ရေကန်ထဲ လှေစီးကြသည်။ ။

လှေလှော်ရင်း ဂျက်ဖ်က သူ့အလုပ် အကြောင်းတွေ ပြောသည်။ ။

ဒက်ဖနီက သူ့ပညာရေး အကြောင်း၊ ဥရောပ ခရီး အကြောင်းနှင့် ကာလီဖိုးနီးယား တောင်ပိုင်း တင်းနက်ဆီးနှင့် မိန်းပြည်နယ်များ တွင် ငယ်စဉ်က နေခဲ့ရသော ကလေး ဘဝ အကြောင်းတွေကို ပြောပြသည်။ ။ ဒက်ဖနီ၏ မိခင်သည် တင်းနက်ဆီး ပြည်နယ်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒက်ဖနီမှာ တောင်ပိုင်းသူပီပီ စကားပြော ကောင်းပြီး ပြတ်သား

ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ဖခင်ကတော့ ဘော့စတွန်သား။ ဒက်ဖနီ ၁၂ နှစ် သမီး အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ။ ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ။ ဒက်ဖနီက တောင်ပိုင်းမှာ မနေချင်။ သို့ပေမဲ့ အထက်တန်း အောင်သည် အထိတော့ အောင့်အည်းနေခဲ့ရသည်။ ။ အထက်တန်း အောင်တော့ နယူးယောက်သို့ လာခဲ့ပြီး ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့သည်။ ။

‘နယူးယောက် ပြောင်းလာတော့ မင်းအမေက ဘာပြောသလဲ’

ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီ အကြောင်းဆိုလျှင် ဘာမဆို စိတ်ဝင်စားသည်။ ။ ဒက်ဖနီ ဘာပဲ ပြောပြော သူက သိပြီးရင်း သိချင်ရင်း ဖြစ်နေသည်။ ။

‘သူက ဘယ် သဘောတူပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမရတော့ နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက် ရတာပေါ့’

သူက ပြီးစစနှင့် ပြောသည်။ ။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပနေသည်။ ။

ဂျက်ဖ်က သူ့အသည်းထဲ စူးဝင်သွားသလို ထင်မိသည်။ ။ ဒက်ဖနီ၏ ရုပ်သွင်က ညှို့ဓာတ် အပြည့် ပါသည်။ ။ အလွန် မြူးကြွ သွက်လက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပွင့်လည်း ပွင့်လင်းသည်။ ။

‘ကျွန်မက ဖေဖေနှင့် တူလို့ မြောက်ပိုင်း စိတ်ဓာတ် ရှိတယ်၊ သိပ်ပြီး ခေါင်းမာတယ်’

‘မင်းအမေက ခေါင်းမာတာကို မကြိုက်ဘူးလား’

‘မေမေက ပွင့်လင်းတာကို မကြိုက်ဘူး၊ တောင်ပိုင်းသူတွေက သိပ်ပြီး ပါးနပ်ကြတယ်၊ ဉာဏ်များ တယ် ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ က တော်တော့တော်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်ကြောင်း မပြကြဘူး၊ မေမေဟာ အလယ်ခေတ် သမိုင်း အဓိကနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ယူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့

အဲဒီ ပညာကို ဘယ်တော့မှ အသုံးမချဘူး၊ မေမေက တော်တော် အပျင်းကြီးတဲ့ တောင်ပိုင်းသူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်မလည်း ရှေ့နေ လုပ်ရ ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှေ့နေ အလုပ်က ဘယ်လိုနေသလဲ’

‘သိပ်ပြီး အလုပ်များ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ရှေ့နေ အလုပ်ကို သဘောကျတယ်’ သူ ဝါသနာ အပါဆုံးက စာအုပ် ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း။ ဤအချက်ကို ဒက်ဖနီက အလွန် စိတ်ဝင်စားမိသည် ။ ‘မင်းက ရှေ့နေ ကျောင်း တက်ဖို့ စိတ်ကူးသလား’

‘ဆိုပါတော့’ ထို့နောက် သူက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ‘ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မ အဲဒီ အကြောင်း စိတ်မကူးတော့ဘူး၊ စာရေးဆရာ လုပ်ရင် ပိုကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိတယ်’

‘ဘယ်လို စာတွေ ရေးမလဲ’

‘အဲဒါတော့ အတိအကျ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဝတ္ထုတိုတွေ ဆောင်းပါးတွေ ရေးချင်တယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် စာအုပ် တစ်အုပ်လောက် ရေးကြည့်မလို့ လည်း စိတ်ကူးတယ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ် ပြောတာ’

‘ဒါဆို ဘာလို့ မရေးတာလဲ’

ဒက်ဖနီက ခက်ကျယ်ကျယ်ကလေး ရယ်လိုက်သည် ။

‘ဒီအလုပ်က ဒီလောက်တောင် လွယ်လို့ လား’

‘ဘာလို့ မလွယ်ရမှာ လဲ၊ မင်းဆန္ဒ ရှိရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်မလည်း အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ရေးနေတုန်း ဘာနှင့် စားမလဲ’

ဒက်ဖနီသည် ဖခင် စုထားခဲ့သော ပိုက်ဆံဖြင့် တက္ကသိုလ် တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ယခု အချိန်တွင် ပိုက်ဆံက သိပ်မကျန်တော့။ ကျောင်းပြီးအောင် ခံပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေရသည်။ ။ သူ့မေမေဆီကလည်း တစ်ပြားမှ မထောက်ပံ့နိုင်။ မေမေသည် အတ္တလန္တာမြို့မှ အပ်ချုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် လုပ်ကိုင်နေသည်။ ။ သို့သော်လည်း သူ ရသည့် လခမှာ သူ့ဝမ်းဝဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်။

‘သူဌေး တစ်ယောက် ယူလိုက်ပါလား၊’

ဂျက်ဖ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ။ သို့သော် ဒက်ဖနီကတော့ ဂျက်ဖ်၏ စကားကို ရယ်စရာဟု မထင်။

‘ရှင့်လေသံကလည်း မေမေ့လေသံ အတိုင်းပါလား၊’

‘မင်းမေမေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသလား၊’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါနှင့် ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

‘သိက္ခာရှိရှိ အလုပ် တစ်ခုခုပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သတင်းစာတိုက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်တယ်’

‘နယူးယောက်မှာ လား၊’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မပြန်ဘူးလား၊’

‘မပြန်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ ပဲ နေမယ်၊ စာပဲ ဖိကြိုးစားနေမယ်၊ ဒါမှ မြန်မြန် ကျောင်းထွက်ရမယ်’

တကယ်တော့ သူ့မှာ အိမ်ပြန်ရင် ပိုက်ဆံ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်

‘မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ’

‘၁၉ နှစ်၊ လာမယ့် စက်တင်ဘာ ဆိုရင် နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီ၊ အဲဒါ ဆိုရင် ဘီအေ အထက်တန်း ရောက်ပြီ’

‘မင်း တော်တော် တော်သားပဲ’ သူက ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ဒက်ဖနီ မျက်နှာ နီသွားသည်။ ‘ငါ တကယ် ပြောတာပါ၊ ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်က မလွယ်ဘူး၊ မင်းအနေနှင့် အတော့်ကို ကြိုးစားရမှာ ပဲ’

သူ့လေသံကို ထောက်ပြီး သူ တကယ်ပြောနေကြောင်း ဒက်ဖနီက တွေးမိသည်။ ။ တော်တော် ဝမ်းသာမိသည်။ ။ သူ့ကိုလည်း သဘောကျသွားသည်။ ။ တကယ်တော့ လောလောဆယ်တွင် ဒက်ဖနီ အလွန် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ။ နေရောင်ခြည်နှင့် ဝိုင်အရက် တန်ခိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ သို့သော် သည် မျှသာမကကြောင်းကိုလည်း သူ သဘောပေါက်မိသည်။ ။ စင်စစ် သူက ဂျက်ဖ်ကို ပို၍ သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဂျက်ဖ်၏ အချိုးအစား ကျနသော ပါးစပ်၊ သိမ်မွေ့သော မျက်လုံးများ၊ ကျက်သရေ ရှိပြီး သန်မာသော လက်များ၊ ပြီးတော့ သူ၏ အသိဉာဏ်၊ သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် အရာရာကို ခံစားတတ်သော နှလုံးသားများ။ ။

ထိုအရာတွင် အားလုံးကို ဒက်ဖနီက အလွန် သဘောကျသည်။ ။

‘အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဒက်ဖနီက ဆည်းလည်း သံ လွင်လွင်ဖြင့် ညင်ညင်သာသာကလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘မင်း တခြား အချိန်မှာ ဘာလုပ်သလဲ’

ဒက်ဖနီက သူ့မေးခွန်းကြောင့် တွေသွားသည်။ ။

‘ရှင် ဘာမေးတာလဲ’

‘ဪ အားလပ်ချိန်မှာ ဘာလုပ်နေသလဲလို့ မေးတာပါ။ အခုလို ဗဟို ပန်းခြံထဲမှာ အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေ ယစ်နေတဲ့ ရှေ့နေ တစ်ယောက်ကို အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့ အလုပ် အပြင် တခြား ဘာများ လုပ်သေးသလဲလို့ မေးတာပါ’

ဒက်ဖနီက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ ။ တံတားကလေး တစ်ခု အောက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဒက်ဖနီ၏ ချစ်စရာ ရယ်သံကလေးက ပဲ့တင်သံ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ။

‘ရှင် မူးနေပြီလား ဟင်၊ အရက်ကြောင့်ရော နေပူရှိန်ကြောင့်ပါ ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ငါ မမူးပါဘူး’ သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။ ‘မူးနေတာက မင်းပါ’ သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး ဒက်ဖနီအား နမ်းလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ နှစ်ယောက်သား ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး ဟော်ကီကစားကြသည်။ ။ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ လျှောက်လည်ကြသည်။ ။ ရေမြင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ ။ ဆင်ကို မြေပဲ ကျွေးကြသည်။ ။ နှာခေါင်းတွေ လက်နှင့် ပိတ်ပြီး မျောက်ရုံ ရှေ့မှ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဖြတ်ပြေးကြသည်။ ။ ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား မြင်းပုကလေးပေါ်တက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို စီးစေချင်သည်။ ။ ဒက်ဖနီက ရယ်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ မစီးချင်ဘူးဟု ငြင်းသည်။ ။ အငှားကား လှလှလေး တစ်စီး ငှားပြီး ဗဟို ပန်းခြံကြီး အနှံ့ လျှောက်မောင်းကြသည်။ ။ နောက်ဆုံး ပဉ္စမ ရိပ်သာလမ်း သစ်ပင်တွေ အောက်မှ လမ်းလျှောက်ကာ ဒက်ဖနီ နေသော ၉၄ လမ်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ။

‘အိမ်ပေါ်ခဏ တက်ဦးမှာ လား’

ဒက်ဖနီက တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ဂျက်ဖ် ဝယ်ပေးသော ဘောလုံး နီနီက လေးကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ ပြုံးပြီးမေးသည်။ ။

‘လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေက သဘောတူပါ့မလား’

ယခု သူ့အသက် ၂၇ နှစ်ရှိပြီ။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေဘွဲ့ ယူခဲ့ပြီးကတည်းက သုံးနှစ် အတွင်း ဘယ်သူ့ အမေအကြောင်းမှ မတွေးခဲ့။ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးနောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ကြိမ်သာ တွဲခဲ့ဖူးသည်။ ။ တစ်ကြိမ်သာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဒက်ဖနီက ခြေဖျားထောက် ရပ်ကာ ရယ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ဂျက်ဖ်၏ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း ‘ဟုတ်တယ် မစ္စတာ ဂျက်ဖ်ရီ ဖီးလ်ဒ်၊ မေမေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါက မြောက်ပိုင်းသားမို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က အသက် သိပ်ကြီးနေလို့ ၊ ပြီးတော့ သိပ်ချောနေလို့ ၊ နောက်ပြီး ရှင်က မြို့ထဲက ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေ အနက် တစ်ဝက်လောက်ကို နမ်းဖူးပြီး ဖြစ်မှာ မို့လို့ ၊ ကျွန်မလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ပေါ့’

‘မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါ့မေမေ ဆိုရင်လည်း လန့်သွားမိမှာပဲ’

‘ကဲ လာပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်သွားပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မ မေမေ အကြောင်းမပြောရင် ကျွန်မက

လည်း ရှင့်မေမေအကြောင်း မပြောပါဘူး’

ဒက်ဖနီနှင့် တစ်ခန်းတည်းနေ ကျောင်းသူကလေးမှာ နေရာသီ
ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့ အခန်းကလေးက ကျဉ်းပေမဲ့
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ အမြင် မဆိုး။

ဒက်ဖနီက ဂျက်ဖ်အား ရေခဲစိမ် လက်ဖက်ရည် ဖျော်တိုက်သည်။ ။

ရှောက်သီး ကိတ်မုန့်တွေ ကျွေးသည်။ ။

ဂျက်ဖ်က ဆိုဖာပေါ်တွင် ဒက်ဖနီနှင့် ဘေးချင်း ကပ်ထိုင်သည်။ ။ အချိန်က
ရှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ။ သူ မပြန်ချင်သေး။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဒက်ဖ
နီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ တစ်လက်မမှ မရွေ့။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှ မိန်းကလေးကို
တွေ့ရပြီမို့ သူ အလွန်ပျော်နေမိသည်။ ။

‘တစ်နေရာရာမှာ ညစာ သွားစားကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ရှင်က ကျွန်မကို မငြီးငွေ့သေးဘူးလား’

‘ကိုယ်က အချစ်ကလေးကို ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့ပါဘူး ဒက်ဖ်၊ ဒါ
နှင့် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မှာ လား အချစ်ရယ်’

ဒက်ဖနီက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဂျက်ဖ်၏ မျက်နှာကို အကဲ
ခတ်နေသည်။ ။

သူ့မျက်လုံးများ ထဲတွင် လေးနက်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြု
မိသည်။ ။

‘ဘာလဲ၊ ရှင်က ညစာ ကျွေးပြီးတော့ အပိုဆု တောင်းတာလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ညစာ အစား တောင်းတာလား’

‘ကိုယ် လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာပါကွယ်’

‘ရှင် အရူးပဲ’

‘မရူးပါဘူး’ သူက ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က လူတော် တစ်ယောက်ပါ။ အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံးလူတွေ အနက် အဆင့် ငါးရခဲတယ်။ အခုဆိုရင် အလုပ် ကောင်းကောင်း လည်း ရနေပြီ။ တစ်နေ့မှာ နိုင်ငံကျော် အောင်မြင်တဲ့ ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ မင်းကလည်း ရောင်း မလောက်တဲ့ ဝတ္ထု စာအုပ်တွေ ရေးထုတ်နိုင်မယ်၊ ပြီးတော့’ သူက မျက် လုံးတွေ မွေးပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီးမှ ‘တို့ မှာ ကလေး သုံး ယောက် မွေးကောင်း မွေးနိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လောက်ပဲ ယူ သင့်တယ်။ မင်းက သိပ်ငယ်သေးတော့ အသက် သုံးဆယ် မပြည့်ခင် သုံး ယောက်လောက်တော့ မွေးနိုင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

ဒက်ဖနီက တဟားဟားနှင့် ပေါက်ပြီး ရယ်နေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲဆို ရှင် ရူးနေပြီလို့ ပဲ ထပ်ပြောချင်တယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ် အလျှော့ပေးပါတယ်၊ ကလေး နှစ်ယောက်ပဲ ယူမယ်၊ ပြီးတော့ ခွေးတစ်ကောင် မွေးမယ်၊ ရွှေရောင် အမွေးနှင့် လာဘ ရေဒါ ခွေးကလေး မွေးမယ်’ ဒက်ဖနီက ရယ်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသ ည်။ ‘ကောင်းပြီလေ၊ ပြင်သစ် ခွေးကလေး ဖြစ်ဖြစ် ဒါမှ မဟုတ် မက္ကဆီ ကို ခွေးကလေးဖြစ်ဖြစ် မွေးရင်လည်း ရပါတယ်’

‘တော်ပါတော့ရှင်’

‘ဘာလို့ တော်ရမှာ လဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ကို မကြိုက်လို့ လား’

‘ရှင်က သိပ်တော်တာပဲ၊ အရူးအမူးကို တော်တယ်၊ ရှင်က ဘာမှ မ သိနားမလည်တဲ့ ကျွန်မလို တခြား ကျောင်းသူလေးတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ

ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူး လား’

ဂျက်ဖ်က မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ‘ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းခဲ့ဖူးပါဘူး ဒက်ဖနီ၊ တကယ်ပါ’ သူက ဆိုဖာပေါ်တွင် ကျောမှို လိုက်ပြီး ‘အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲ’

‘ကျွန်မ အသက် သုံးဆယ် ပြည့်တော့မှ လက်ထပ်မယ်’

ဒက်ဖနီက လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ ဂျက်ဖ်အား ပြုံးကြည့် နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာ အစွန် တစ်ဖက်စီတွင် ထိုင်ကာ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ဂျက်ဖ်က ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် ခါယမ်းရင်း ‘မင်း အသက် သုံးဆယ် ရှိတဲ့ အခါ ငါက ၃၈ နှစ် ရှိပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ့အနေနှင့် သိပ်အိုသွားလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မလည်း အခု သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ နောက်ဆယ်နှစ် ကြာမှ ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ပါ’

‘ကိုယ် အခု ပြန်ထွက်သွားပြီး နောက်ဆယ်မိနစ် အကြာမှ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်ပါတယ်၊ ဆယ်နှစ်ထိအောင် စောင့်ရမယ် ဆိုတာ တမေ့တမောကြီးပဲ၊ ကဲ ဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာ လား’

‘ဟင့်အင်း’

ဂျက်ဖ်က အနားသို့ တိုးလာသည်။ ။

‘မင်းကို ကိုယ် သိပ်ပြီး ချစ်နေမိပြီ ဒက်ဖနီ၊ မင်းက ရူးတယ်လို့ ထင်ချင်ရင် ထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မရူးပါဘူး၊ မင်း ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ကိုယ်တော့ မင်းကို လက်ထပ်ကို ထပ်တော့မှာ ပဲ’

‘ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး’

‘ကိုယ့်မှာ လည်း တစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး ဒက်ဖ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ တစ်နေ့ကျ ရင် ပိုက်ဆံ ရှိလာကြမှာ ပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ တော့ တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လက်ဖက်ရည်နှင့် ကိတ်မုန့် စားနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ရှင် တကယ် ပြောနေတာလား ဂျက်ဖ်’

ဒက်ဖနီက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ နောက်ပြောနေတာများ လားဟု တွေးမိသည်။ နောက်ပြောတာ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိသည်။

ဂျက်ဖရီက ဒက်ဖနီ၏ ပါးကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် တကယ် အလေးအနက် ပြောနေတာပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ရင် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်နိုင်မှာ ပါ၊ ဒါကိုတော့ ကိုယ် တကယ် ယုံတယ် ဒက်ဖ်၊ မင်းကို ကိုယ် ဒီနေ့ည လက်ထပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပါ၊ ဒီလို အဖြစ်မျိုး ဆိုတာက တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ကြုံရတတ်တာပါ၊ ဒီလို အခွင့်အရေး မျိုးကို ကိုယ်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းက ငြင်းရင်လည်း မင်း စိတ်ညွတ်လာတဲ့ အထိ ကိုယ်က စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စည်းရုံးမှာ ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်က မှန်တယ်လေ၊ ဒါကိုတော့ ကိုယ် တကယ်ပြောရဲပါတယ်’ အတန်ကြာမျှ စကား ပြတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ‘ဒီအချက်ကို မင်းလည်း သဘော ပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်’

ဒက်ဖနီက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်ရင်း ဂျက်

ဖရီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

သူ့မျက်လုံး အစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။ ။

‘ကျွန်မ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားချင်ပါသေးတယ် ရှင်ရယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးလို့ ပါ’

‘ကိုယ်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ တို့ နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အချိန် ဆွဲနေလို့ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး အချစ်ရယ်’ သူက ဒက်ဖနီအား ဖွဖွကလေး နမ်းကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။ ဒက်ဖနီ၏ လက်ကလေးကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ ‘ကဲ ကိုယ် ပြန်ဦးမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ကိုယ့်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ မင်းကို ဖုန်းဆက်မယ်’

‘ကျွန်မ ကျောင်းမှာ ရှိမယ်’

‘ဘယ်အချိန် ကျောင်းသွားမှာ လဲ’

‘ရှစ်နာရီ’

‘ကောင်းပြီ၊ ရှစ်နာရီ မထိုးခင် ဆက်မယ်၊ နေ့လယ်စာ အတူ စားလို့ ဖြစ်မလား’

ဒက်ဖနီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

‘ဒါဆို တကယ် အလုပ် ဖြစ်ပြီပေါ့နော်’

‘တကယ် ဖြစ်ပါပြီ’

တံခါးဝ ရောက်တော့ ဂျက်ဖရီက တစ်ခါ ထပ်၍ နမ်းပြန်သည်။ ။

ဒက်ဖနီ၏ ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့် ခံစားရသည်။ ။ သည် လို ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲရင်း ဂျက်ဖရီ အကြောင်းကို တွေးနေမိသည် ။
သူ့ အတွေးများကို စိတ်ဖြာ သုံးသပ်ကြည့်နေသည် ။ တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသော တောင့်တမှု တစ်ခုသည် သူ့နှလုံးသားထဲတွင် ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ခုနစ်နာရီတွင် ဂျက်ဖရီ ဖုန်းဆက်သည် ။

မွန်းတည့် ၁၂ နာရီတိတိတွင် သူ ချိန်းထားသည့် အတိုင်း သတင်းစာပညာ အတတ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည် ။ သူ့ ဂျက်ကက် အင်္ကျီကို ပခုံးပေါ် တင်ထားသည် ။ လည်စည်းကို ဖြုတ်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည် ။ ရွှေရောင်ဆံပင်က နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပနေသည် ။

ဒက်ဖနီက လှေကားမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာသည် ။ သူသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ရှက်စိတ်ဝင်မိသည် ။ ယနေ့သည် မနေ့ကနှင့် မတူတော့။ ရှေ့နေများ အသင်းတိုက်ထဲက ဆူဆူညံညံ စကား ပြောသံများ မကြားရ။ ပိုင်အရက် မရှိ။ အပျော် လှေစီး မထွက်။ ယနေ့ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသူ မှာ ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် လူချော လူလှ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည် ။ ထိုလူချောက နေပူထဲတွင် ရပ်ကာ သူ့ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ပြုံးကြည့်နေသည် ။ သူ့အပြုံးက ပိုင်ဆိုင်ပြီး၊ နှလုံးသား အပြုံး။ သူ့အပြုံးကို ကြည့်ပြီး သူ တကယ် အလေးအနက် ခံစား နေရပြီဟု သိ

လိုက်သည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ကားတစ်စီး ငှားပြီး နေ့လယ်စာ စားရန် မက်ထရို ပိုလီတန် ပြတိုက်သို့ လာခဲ့ကြသည် ။

ရေကန် ဘေးတွင် ထိုင်ကာ နေ့လယ်စာ စားကြသည် ။ စားသောက် ပြီးတော့ သူက ဒက်ဖနီအား ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးသည် ။ ဒက်ဖနီ အလွန် ပျော်နေသည် ။ ဂျက်ဖ်က သိပ်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ချစ်စရာကောင်းရုံသာ မဟုတ်၊ တစ်သက်လုံး အားကိုးလောက်တဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် ။ သူ့အနားမှာ နေရတော့ ဒက်ဖနီက ပျော်လည်း ပျော်သည် ၊ အားလည်း တက်သည် ၊ လုံခြုံမှုလည်း ရှိသည် ဟု ထင်မိသည် ။

ထိုညက ဒက်ဖနီက ဂျက်ဖ်အား သူတိုက်ခန်းသို့ ခေါ် လာပြီး ကိုယ်တိုင်ညစာ ချက်ကျွေးသည် ။ စားသောက်ပြီးတော့ မနေ့ကလိုပင် ဂျက်ဖ် အစောကြီး ပြန်သွားသည် ။

ထိုအပတ် ရက်အားတွင် ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား ကွန်နက်တီကတ် ပြည်နယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး အပေါင်းအသင်းများ ထံ သွားလည်ကြသည် ။ တင်းနစ်ကစားကြသည် ။ ရွက်လှေ စီးကြသည် ။

အပြန်ကျတော့ ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား အရှေ့ပိုင်း လမ်း ၅၀ ရှိ သူတိုက်ခန်းသို့ ခေါ်လာသည် ။ သူကိုယ်တိုင် ညစာ ချက်ကျွေးသည် ။

ထိုနေ့ညတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ပထမဆုံး အကြိမ် ချစ်ပန္နက် စိုက် ထူကြသည် ။ ချစ်သစ္စာ နှံ့ကြသည် ။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်လိုက်ကြသည့် ဖြစ်ခြင်း။ ကြားလေသွေးတောင် ဝေးသည် ထင်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့် တစ်ကိုယ် ပွေ့ဖက်ထားကြသည် ။

ထို့နောက်တွင် တော့ သူတို့ နှစ်ယောက် နွေရာသီ ရက်အားတွေမှာ တတွဲတည်း တွဲကာ အခန်းထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းလိုက် အပြင် လျှောက်လည်လိုက်ဖြင့် ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေကြတော့သည်။ ။

သည် လိုနှင့်ပင် အချိန်တွေ ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွားခဲ့သည်။ ။ အိစတာ ပွဲတော် ရက်အား ရောက်လာသော အခါ ဂျက်ဖ်မှာ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဒက်ဖနီအား တင်းနက်ဆီး ပြည်နယ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး လက်ထပ်လိုက်တော့သည်။ ။ မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲက ကျိတ်ဝိုင်းကလေးသာ။ ဒက်ဖနီ၏ မိခင်ကြီး အပါအဝင် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်သာ ဖိတ်သည်။ ။ ဒက်ဖနီက အဖြူရောင် အော်ဂန်ဒီ မင်္ဂလာ ဝတ်စုံရှည်ကြီးနှင့် မင်္ဂလာ ဦးထုပ်ကြီးနှင့်၊ လက်ထဲတွင် လည်း ဒေစီပန်းတွေ တစ်ပွေ့ကြီး ပိုက်လို့ ။ မိခင်ကြီးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး လင်ကောင်းသားကောင်း ရလို့ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျရှာသည်။ ။

ဒက်ဖနီ၏ မိခင်ကြီးသည် သွေးကင်ဆာ ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သမီးဖြစ်သူအား လုံးဝ မပြော။ ဝေဒနာကို ကြိတ်ခံနေရရှာသည်။ ။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်ခါနီးတော့ မိခင်ကြီးအား ကန်တော့ကြသည်။ ။ ဂျက်ဖ်က ဒက်ဖနီအား ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ မခွဲစတမ်း ပေါင်းသင်းပါမည်ဟု အလေးအနက် ကတိ ပေးသည်။ ။

နောက်သုံးလ ကြာတော့ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ဒက်ဖနီမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ။ သူတို့ လင်မယား အတ္တလန္တာ မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့ပြီး မိခင်ကြီး အသုဘကို တင့်တောင့်တင့်တယ် သဂြိုဟ်ကြသည်။ ။ ဒက်ဖနီ ခမျာ မိခင်ကြီး အလောင်းကို ဖက်၍ ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးရှာသည်။ ။ ဂျက်ဖ်က ဇနီးကလေးအား ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ရှာ

သည် ။ ယခုတော့ ဒက်ဖနီမှာ အားကိုးစရာ ဆို၍ လင်တော်မောင်နှင့် မတ်လတွင် မွေးဖွားမည့် ရင်သွေးငယ်တို့ သာ ရှိတော့သည် ။

ထိုနှစ် တစ်နှေလုံး ဒက်ဖနီမှာ မိခင်ကြီး အတွက် သောကကို ဖြေဖျောက်မရနိုင်သေးဘဲ တငွေငွေဖြင့် ခံစားနေခဲ့ရသည် ။ ယင်းသို့ ပူရင်း ဆွေရင်းမှ ပင် လင်မယား နှစ်ယောက် အိမ်ခန်းသစ်ကို မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ကြသည် ။ အတ္တလန္တာမြို့မှ သင်္ဘောနှင့် တင်လာသော အိမ်ထောင် ပရိဘောဂနှင့် ပန်းချီကား အနည်းငယ်ဖြင့် အလှ ဆင်ကြသည် ။

ဇွန်လ ရောက်တော့ ဒက်ဖနီသည် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်မှ သတင်းစာပညာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရသည် ။ စက်တင်ဘာလကျတော့ ကောလင်း မဂ္ဂဇင်းတွင် ယခင် လုပ်ခဲ့သော အလုပ်ကို ပြန်လုပ်သည် ။ ကောလင်း မဂ္ဂဇင်းမှာ နာမည်ကြီး အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ဖြစ်သည် ။ ဒက်ဖနီမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် မလွတ်မလပ်မို့ အလုပ် ဝင်လုပ်တာကို လင်တော်မောင် ဂျက်ဖ်က သဘောမတူချင်။ သို့သော်လည်း ဒက်ဖနီက မလုပ်ရ မနေနိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ သဘော မတူချင်ဘဲ နှင့် တူလိုက်ရတော့သည် ။ တကယ်တော့လည်း ဒက်ဖနီ အနေဖြင့် အလကား အိမ်မှာ ထိုင်ပြီး အချိန် ဖြုန်းနေခြင်းထက် အလုပ်တစ်ခု ရှိတော့ ပို၍ ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ အကောင်းဆုံးကတော့ မိခင်ကြီးကို သတိရပြီး ပူဆွေးနေဖို့ အချိန် မရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ခရစ္စမတ် ပွဲတော် ပြီးသောအခါ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ခွင့်ရက်ရှည် ယူလိုက်သည် ။ နောက်နှစ်လ ဆိုလျှင် ကလေး မီးဖွားတော့မည်။ ယခု အချိန်တွင် သူသည် တစ်နေ့တခြား ပျော်ရွှင်လာခဲ့ပြီ။ မကြာမီ မွေးလာတော့မည့် ကလေးကို စောင့်မျှော်ရင်း စိတ်ရော ကိုယ်ရော လန်းဆန်း တက်ကြွနေသည် ။ ဟိုတုန်းကလို သူ့မျက်နှာတွင် ဆွေးရိပ်တွေ မမြင်ရ

တော့။

သားကလေး မွေးလျှင် ဖခင် နာမည် အတိုင်း ‘ဂျက်ဖရီ’ ဟူ၍ နာမည်မှ ညွှန်မည်ဟု သူက တဖဗ္ဗ ပြောနေသည် ။ သို့သော် ဂျက်ဖရီက တော့ ဒက်ဖနီနှင့် တူသော သမီးကလေးသာ လိုချင်သည် ။ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်လျှင် ဇနီးသည် ၏ ဗိုက်ဖောင်းဖောင်းကလေး ကို သူက တယုတယ ပွတ်ကြည့်နေတတ်သည် ။ ဗိုက်ထဲမှ ကလေး လှုပ် တာကို စမ်းတွေ့ရသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့မှာ မိဘမေတ္တာ စိတ်တွေ ယိုဖိတ်ပြီး ဝမ်းသာ ကြည်နူး၍ မဆုံး ဖြစ်မိသည် ။

‘ကလေး လှုပ်တော့ မနာဘူးလားအချစ်ရယ်’ သူက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးသည် ။ ဒက်ဖနီမှာ အသက် ၂၁ နှစ် အရွယ်တွင် ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်အောင် ကောင်းသည် ။ လင်တော်မောင်၏ စိုးရိမ်မှုကို မြင်ရတော့ သူ သဘောကျပြီး ရယ်နေသည် ။

‘မနာပါဘူး မောင်ရယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ယားကျိကျိနှင့် နည်းနည်း လေး မရိုးမရွ ဖြစ်တာကလေးပဲ ရှိပါတယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ ဗိုက်ထဲမှာ သားကလေးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရှာလို့ ကစားနေတာ ဝမ်းသာစရာ တောင် ကောင်းပါတယ်’

သားဦးကလေး မွေးခါနီး လာလေ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ အချစ်က ပိုလို့ လန်းဆန်း လာလေပင်။

‘ကျွန်မကို အရင်ကလို ချစ်သေးရဲ့ လား မောင်ရယ်’

‘အို ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့် အချစ်ရယ်၊ အချစ်က ကိုယ်ဝန် ရှိလာ တော့ အရင်ကထက်တောင် ပိုလှလာသေးတယ် သိလား၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း အရင်ကထက် ပိုလို့ ပိုလို့ ချစ်ရတာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလားဟင်’

နှစ်ယောက်သား ချစ်ကြည်နူးစွာဖြင့် တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်ကြသည် ။
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်ထားကြသည်
။

ဒက်ဖနီ၏ မျက်ဝန်းများ တွင် အရောင်တွေ လက်နေသလို ထင်ရသည် ။ ရွှေရောင် ဆံပင်အုပ်ကြီးကို ပခုံး နှစ်ဖက်ပေါ် ဖွဖွကလေး ဖြန့်ချထားတော့ အလွန် ကျက်သရေ ရှိသည် ။ သူ သိပ်ပြီး ပျော်နေသည် ။ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေသည် ။ ဒါကို မြင်ရတော့ ဂျက်ဖ်မှာ လည်း ပျော်မဆုံးတော့။ ဝမ်းသာ မဆုံးတော့။

တစ်နေ့တွင် ဗိုက်နာလာသဖြင့် ဒက်ဖနီက လင်တော်မောင်အား အလုပ်ဌာနသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည် ။ သူ့အသံက အားမာန် အပြည့်။ သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေသည် ။

ဂျက်ဖ်က အလုပ် ကိစ္စဖြင့် ရောက်နေသော အမှုသည် ကိုပင် သတိမထားတော့ဘဲ အိမ်သို့ ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့သည် ။ ကုတ်အင်္ကျီကိုလည်း ရုံးခန်းထဲတွင် သည် အတိုင်း ချိတ်ထားခဲ့သည် ။ အိမ်သို့ ရောက်လာတော့ သူ့လက်ထဲတွင် ဥပဒေ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်နှင့်။ ဇနီးသည် အတွက် စိုးတထင့်ထင့်ဖြင့် ကမန်းကတန်း ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သို့သော် အိမ်ရောက်တော့ သူ့ဇနီးကလေးအား ကုလားထိုင်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတာကို တွေ့ရသည် ။ သူ စိုးရိမ်သလို ဘာမှ မဖြစ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ သည် တော့မှ ရင်ထဲအေးသွားမိသည် ။

လင်မယား နှစ်ယောက် ဝမ်းသာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ရှန်ပီနီ အရက်ခွက် ကိုယ်စီ ကိုင်မြှောက်လိုက်ကြသည် ။

‘ကဲ ကိုယ်တို့ သမီးကလေး အတွက်’

‘မောင့်သားဦးကလေး အတွက်’

ဒက်ဖနီ၏ မျက်လုံးများက ရွန်းလက် တောက်ပနေသည် ။ ရယ်မော
နေသည် ။

ထိုအခိုက် ဗိုက်ထဲက ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်တက်ပြီး နာကျင်လှသဖြင့်
ရုတ်တရက် မျက်နှာ ရှုံ့တွန့်သွားသည် ။ ဂျက်ဖ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး ဇနီးကလေးလက်ကို ကပျာကယာ လှမ်းကိုင်ထားလိုက်
သည် ။

သည့်နောက်တွင် ကျောင်းတုန်းက နှစ်လ သင်တန်း တက်ခဲ့ရသော
ကိုယ်ဝန်ဆောင် ပြုစုနည်းကို ရုတ်တရက် သတိရမိကာ ဂျက်ဖ်သည် ဇ
နီးသည် အား တတ်သမျှ မှတ်သမျှ တယုတယ ပြုစုရှာသည် ။

သူ ကြိုတင် ဝယ်ထားသော အချိန်မှတ် နာရီကို ဘေးတွင် ချပြီး ရင်
တဖိုဖိုနှင့် ထိုင်စောင့်နေသည် ။

မနက် လေးနာရီလောက်ကျတော့ ဗိုက်က မခံမရပ်နိုင်အောင် နာ
လာသည် ။ သည် တော့မှ အချိန်ကျပြီဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆေးရုံသို့ လာခဲ့
ကြသည် ။

ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်က အရေးတယူ စမ်းသပ် စစ်ဆေးသည် ။

ဒက်ဖနီ၏ မျက်နှာက ပြုံးရွှင် လန်းဆန်းနေသည် ။ သူ အလွန် စိတ်
ဓာတ်တက်ကြွနေသည် ။ ဂုဏ်လည်း ယူမိသည် ။ ခင်ပွန်းသည် အား
ခေါင်းနှင့် မှီထားရင်း အသက်ကို မျှင်းမျှင်းကလေး ရှူနေသည် ။
သို့သော် သူ ပျော်နေသည် ။ နာကျင်မှုကို သတိမရ။

‘မောင်က သိပ်ပြီး တော်တာပဲ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုလေ ကျွန်မ
ဘယ်လို ချစ်မှန်း မသိဘူး သိလား’

ဂျက်ဖ်က ချစ်ဇနီးကလေးအား ဖေးမပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခန်းထဲသို့

ခေါ်လာသည် ။ ဇနီးသည် ဘေးတွင် ရပ်ကာ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။ ဇနီးသည် အား မျက်နှာဖုံး တပ်ပေးသည် ။ လူနာ ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ပေးသည် ။ ထိုည ကိုးနာရီတိတိတွင် သားဖွားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည် ။

ဒက်ဖနီသည် နာကျင်မှုကို ကြိတ်ခံနေရှာသည် ။ ဇနီးကလေး၏ ဒုက္ခကို ကြည့်ပြီး ဂျက်ဖ်မှာ မျက်ရည်များ ပင် ကျမိသည် ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒက်ဖနီ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ချီးကျူးမိသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ဒက်ဖနီသည် အာဝေဏိက ဒုက္ခကို အလူးအလိမ့် ခံစားရင်း ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်တွင် သမီးဦးကလေးကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားနိုင်ခဲ့လေသည် ။

ကလေးငယ်သည် အသံကျယ်စွာ အော်ငိုရင်း ခေါင်းကလေး ထောင်ကာ လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ မိခင် ဖြစ်သူက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသံထွက်၍ ပင် အော်လိုက်မိသည် ။

ဆရာဝန်က ကလေးငယ်ကို ခြေထောက် နှစ်ဖက် မြှောက်ကိုင်ကာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည် ။ ဂျက်ဖ်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဇနီးသည် ၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်နေပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သမီးကလေး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို အသာအယာ ကိုင်ကြည့်နေသည် ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းများ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာက ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြုံးလျက်။

‘သမီးကလေးက ချောသလား မောင်ရယ်’

ဒက်ဖနီက ငိုလည်း ငိုရင်း ပြုံးလည်း ပြုံးနေသည် ။ လင်တော်မောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အဖြေကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေသည် ။ ဂျက်ဖ်က ဇနီးသည် အား ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်သည် ။

‘အချစ်က သိပ်ပြီး လှတာပဲကွယ်၊ ဒီလို လှလာတာ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး’

‘ကျွန်မကလည်း မောင့်ကို အသက်လောက် ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်’

ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမတွေက အလိုက်သိစွာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ က အမြဲတမ်း အလိုက်သိတတ်ကြသည်။ သည် မြင်ကွင်းမျိုးတွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်နေကြရသည်။ သားမိသားဖ သုံးယောက် သားဖွားခန်းထဲတွင် အတန်ကြာကြာ နေပြီးတော့မှ ဒက်ဖနီအား သူ့အခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒက်ဖနီ အိပ်ပျော်သွားတော့ သန်းခေါင်လောက် ရှိနေပြီ။

ဂျက်ဖရီ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် အိပ်နေသော ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် လှဲရင်း သမီးကလေး အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ ဇနီးကလေး အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် ကာလအတွင်း သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဒုက္ခသုက္ခတွေ အကြောင်း ပြန်တွေးရင်း တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူး ဝမ်းသာနေမိသည်။

ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာတွေကို တွေးရင်း မကြာမီ သူလည်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သုံးနှစ်တာ ကာလက ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဒက်ဖနီသည် သမီးငယ် တစ်နှစ်ပြည့် ကတည်းကပင် ကောလင်းမဂ္ဂ
ဇင်းတိုက်သို့ အလုပ် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် ကလေး မွေးပြီးကတည်း
က ခွင့်ရက်ရှည် ယူကာ ကလေးကို ပြုစုနေခဲ့သည်။ သူက လအုပ် ပြန်ဝ
င်ချင်စိတ်မရှိ။ သို့ပေမဲ့ သမီးငယ်ကို ချစ်လျှင် အလုပ် လုပ်မှ ဖြစ်မည်။
အလုပ် လုပ်ခြင်းသည် မိမိ အတွက်ရော သမီးလေး အတွက်ပါ အကျိုးရှိ
သည်။ ဂျက်ဖရီကလည်း အလုပ် လုပ်တာကို သဘောကျသည်။ ဒက်ဖ
နီ အနေနှင့် သားသည် မိခင် တစ်ယောက်၊ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် ဖြစ်
နေရုံနှင့် မပြီးသေး၊ မိမိကိုယ် မိမိ အားကိုးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်လည်း
လိုသေးသည်။ ဤအချက် အရေးကြီးကြောင်း ဂျက်ဖရီ ကောင်းစွာ သ
ဘောပေါက်သည်။

ဂျက်ဖရီကား ချစ်ဇနီးကလေး အပေါ်တွင် အမြဲတမ်း ချစ်ကြင်နာ
နားလည်တတ်သော ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ဒက်ဖနီ အလုပ် ဝင်လုပ်တော့ ကလေးထိန်း တစ်ယောက် ငှားရ
သည်။ ကလေးထိန်းက အဘွား အရွယ်လောက် ရှိပြီး အလွန် စိတ်
ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသည်။ နေ့ဘက်တွင် ကလေးကို အဘွား
ကြီးက လုံးဝ တာဝန်ယူထိန်းပေးပြီး ညကျတော့ ဂျက်ဖရီက ကူထိန်း
ပေးသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်အားများ တွင် သူတို့ မိသားစု ပန်းခြံသို့ သွားကြ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားမောင်းပြီး မြို့ပြင်က မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းတွေဆီ သွားလည်ကြသည်။ သူတို့ ဘဝကား ပျော်စရာ
အတိ ပြီးနေတော့သည်။ သူတို့ ဘဝကို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ
က အားကျကြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လင်မယား တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ကြဘူးလားဗျ’

တစ်နေ့တွင် ကွန်နတီကတ် ပြည်နယ်ကို သွားလည်တော့ ဂျက်ဖရီ
၏ အလုပ်မှ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က မေးသည်။ ။

‘ဘယ်နှယ် လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွားပဲဗျ၊ မဖြစ်ဘဲ နေပါ့မလား၊
ကျွန်တော်တို့ လင်မယား တစ်ပတ်မှာ အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်လောက်
ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ က ရန်ဖြစ်တာ ရိုးရိုး မဖြစ်ဘူး၊
ချိန်းပြီးမှ ဖြစ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ပြီး ည
စဉ်ပတ်ပတ် ဆဲတယ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေက မနေနိုင်တော့ ရဲကို လှမ်း
ခေါ်တယ်၊ ရဲတွေ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်
ဧည့်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး တယ်လီဗီးရှင်း ကြည့်ကြတယ်
,

ဒက်ဖနီက သမီးလေးကို ရင်ခွင် ပိုက်ချီထားရာမှ ရယ်ကာမောကာ
ဖြင့် လင်တော်မောင်အား တစ်ချက် လှမ်း၍ နမ်းလိုက်သည်။ ။

ဂျက်ဖရီက ဘယ်တော့မှ မူမပြောင်း။ အိမ်ထောင် မကျခင်ကလည်း
သည် ပုံအတိုင်း၊ အိမ်ထောင် ကျပြီးတော့လည်း သည် ပုံ အတိုင်းပင်။ သူ
နှင့် စကား ပြောနေရလျှင် အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ သူက စေ
တနာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ။ အားလည်း အားကိုးရသည်။ ။

ခင်ပွန်းလင် တစ်ယောက်တွင် ရှိအပ်သော အရည်အချင်း အားလုံး
နှင့် ပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်ပင်တည်း။

‘ရှင်တို့ နှစ်ယောက် မြင်ရတော့ ကျွန်မ အနေနှင့် မနာလိုတောင် ဖြစ်
မိတယ်’ မိတ်ဆွေ၏ ဇနီးက ပြောသည်။ ။ ‘ရှင်တို့ လင်မယားလောက်
စိတ်ချမ်းသာတဲ့ လင်မယားမျိုး ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ ရှင်တို့
ဘယ်လိုလုပ် နေကြသလဲ ဟင်’

‘ဘယ်လိုလုပ်မှ မနေပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ နေကြတာပဲ’ ဂျက်ဖရီက ဇနီး

သည် ၏ ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည် ။ သမီးငယ် အေမိက မိခင် ရင်ခွင်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကြောင်ကလေးနောက် ပြေးလိုက်သွားသည် ။ ‘ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက လင်မယားလိုပဲ နေကြတာပါ’

မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက သူတို့ လင်မယားကို စံပြ လင်မယားဟူ၍ ခေါ်ကြသည် ။ လူတွေ အထင်ကြီးလွန်းတော့ ဒက်ဖနီက တစ်ခါတလေ စိုးရိမ်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိသည် ။ အချစ် ကြီးတော့ အမျက်ကြီး လာမည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။

သို့ပေမဲ့ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ် ရှိလာသည့်တိုင်အောင် သူတို့ လင်မယား၏ အချစ်မှာ နည်းနည်းကလေးမှ လျော့မသွား။ လျော့မသွားသည့်ပြင် ပို၍ ပင် တိုးလာခဲ့သေးသည် ။ တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြသည် မှာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် လင်မယားဟု ခေါ်ရမလောက်ပင်။

တစ်ခါ တစ်ခါ သူတို့ လင်မယား ကြုံရသော ပြဿနာမှာ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာပင် ဖြစ်သည် ။ သို့ပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ စိတ်မညစ်ကြ။ ရှိတာနှင့် ရောင့်ရဲကြသည် ။ မြိုးခြံ ချွေတာ သုံးစွဲကြသည် ။

တကယ်ဆိုလျှင် ဂျက်ဖရီ၏ ရှေ့နေလုပ်ငန်းမှ လစဉ် ဝင်ငွေမှာ နည်းလှသည် မဟုတ်။ ဒက်ဖနီ၏ ဝင်ငွေနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် သူတို့ မိသားစု အတွက် ကောင်းစွာ လုံလောက်သည် ။ သို့သော် ယခု အချိန်တွင် သူတို့ လင်မယားက ဒုတိယမြောက် ကလေး လိုချင်နေကြပြီ။ သမီးကြီး အေမိက သုံးနှစ်ခွဲပင် ရှိနေပြီ။

နောက်ထပ် ကလေး တစ်ယောက် ရဖို့ အရေးကို နှစ်ယောက်စလုံးက အလွန် တောင့်တနေကြသည် ။ သို့သော် ယနေ့ အထိတော့ ကလေး ရဖို့ အရိပ်အယောင် ဘာမှ ပေါ်မလာသေး။

ယခု အခါ ဂျက်ဖရီက ၃၂ နှစ်၊ ဒက်ဖနီက ၂၄ နှစ် အသီးသီး ရှိကြပြီ။
လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကျန်းမာရေး ကောင်းကြသည် ။
နောက်ထပ် သားသမီး မရနိုင်သည့် ချွတ်ယွင်းချက်လည်း လုံးဝ မရှိကြ။

ခရစ္စမတ်နေ့ ညတွင် သမီးငယ် အေမီ အိပ်ရာ ဝင်သွားပြီးနောက် သူ
တို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ မီးဖိုရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ဆန်း
ဒေးတိုင်းသတင်းစာကို ဖတ်နေကြသည် ။ ချောကလက် ပူပူနွေးနွေး
ဖျော်သောက်ကြသည် ။ သူတို့ အနားတွင် ခရစ္စမတ် သစ်ပင်လည်း ရှိသ
ည် ။

ဒက်ဖနီသည် ဂျက်ဖရီ၏ ပေါင်ကို ခေါင်းအုံးရင်း ဆိုဖာ ကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် လှဲနေသည် ။

‘ဒါနှင့် မောင်၊ ဟို ပီရူး နိုင်ငံက တောင်တန်း နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သ
လဲ ဟင်’

‘ကိုယ် ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က ဥပဒေပညာပဲ သိတယ်၊ အဲဒီ အထဲ
က သုံးလုံးတောင် မှန်အောင် မထည့်နိုင်ဘူး၊ ဒါနှင့် ဘီသိုဘင်ရဲ့ ညီမ နာ
မည်ဘယ်လို ခေါ်သလဲလို့ ထပ်မေးဦးမှာ လား ဒက်ဖီ၊ အဲဒါ ဆိုရင်တော့
ကိုယ်က မင်းကို ဟောဒီ ချောကလက်ရည် ပူပူနှင့် လောင်းလိုက်မှာ ပဲ၊
သိလား’

ဒက်ဖနီက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းတွင် သတင်းစာမှ အကွာရာ ပဟေဠိ
များကို အမြဲတမ်း ဖြေလေ့ရှိသည် ။ ယခုလည်း ခရစ္စမတ်နေ့တွင် ပင် ပ
ဟေဠိ ဖြေနေသည် ။

ဒက်ဖနီသည် လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ‘စုစုပေါင်း ၂၆
လုံး ဖြေရမှာ မောင်ရဲ့ ၊ ကျွန်မ မဖြေနိုင်တာ ဒီတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့
တယ်’

‘အဲဒါ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ လာပါ၊ တို့ အိပ်ရာ ဝင်ကြပါစို့’
ဂျက်ဖရီက မတ်တတ် ရပ်ကာ ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်သည်။ ။

‘မီးငြိမ်းတဲ့ အထိ စောင့်လိုက်ပါဦး မောင်ရယ်’

‘လာစမ်းပါ၊ သူ့ဘာသာ ငြိမ်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ ငြိမ်းခါနီးနေပါပြီ’

‘ဒါဆို ကျွန်မ သမီးလေးကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘သွားမနေနှင့်၊ သမီးလေးက ခုလောက်ဆို တခေါ်ခေါ်နှင့် ဟောက်
တောင် ဟောက်နေပြီ’

ဒက်ဖနီသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ လှေကား အ
တိုင်း အပြေးကလေး တက်လာခဲ့သည်။ ။ ဂျက်ဖရီကလည်း ကျီစယ်ကာ
ဖြင့် နောက်မှ ခါးကို လိုက်ဆွဲရင်း ပြေးတက်လာခဲ့၏။

ဒက်ဖနီသည် လင်တော်မောင်၏ ရင်ငွေ့ကို နွေးထွေးစွာ လှုံ့ရင်း
အိပ်မောကျနေသည်။ ။ သူသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အကြာကြီး အိပ်ပျော်သွား
သည်။ ။

ထို့နောက် မသိမသာ လူးလွန့်လာသည်။ ။ သူ အိပ်မက် မက်နေသည်

။

သူတို့ သားမိသားဖ သုံးယောက်သည် ရေတံခွန် တစ်ခု ဘေးတွင်

ရပ်နေကြသည်။ ။ ရေတွေ တဝေါဝေါ စီးဆင်းသံကို အတိုင်းသား ကြား
နေရသည်။ ။ ရေဆင်းသံကိုသာမက စူးပြင်းသော အနံ့ တစ်ခုကိုလည်း
ရှူရှိုက်နေရသလို ထင်မိသည်။ ။ နောက်ဆုံး အနံ့ဆိုးကြောင့်
ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးကာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ။ အိပ်ချင်မူး
တူးဖြင့် မျက်လုံးများကို အားတင်း ဖွင့်ကာ အိပ်ခန်း တံခါးဝသို့ လှမ်းကြ
ည့်လိုက်သည်။ ။

လားလား၊ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ ကြားခဲ့ရသော အသံမှာ ရေဆင်းသံမ
ဟုတ်၊ မီးတောက်မီးလျှံများ ၏ အော်ညည်းသံပါကလား။ သူတို့
အိပ်ခန်းတံခါးဝကို မီးနံရံကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာ လာဟပ်နေလေပြီ။

‘ဘုရားရေ၊ မောင် မောင်၊ မြန်မြန်ထ မြန်မြန်ထ’

ဒက်ဖနီသည် အလန့်တကြား အော်ပြောရင်း အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထ
ကာ ဂျက်ဖရီအား ကမန်းကတန်း လှုပ်နှိုးနေသည်။ ။

ဂျက်ဖရီ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။ ။

‘မောင် လုပ်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး၊ မီးတွေ မီးတွေ၊ သမီးလေး သမီးလေး’

ဂျက်ဖရီသည် ချက်ချင်းပင် အခြေအနေကို သိလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းကာ တံခါးဝသို့ အတင်း ပြေးသွားသည်။ ။

ဒက်ဖနီက ပြေးလိုက်သွားပြီး ဂျက်ဖရီ နောက်မှ ရပ်ကာ ခါးကို ဖက်
ထားသည်။ ။

‘မောင်၊ ကျွန်မ သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး၊ သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး’ ဒ
က်ဖနီက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်နေသည်။ ။

ဂျက်ဖရီသည် မီးရှိန် မဟပ်အောင် နောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်
ဆုတ်ကာ ဒက်ဖနီအား ဖက်ထားလိုက်သည်။ ။

‘ဒက်ဖ်၊ မကြောက်နှင့်၊ မကြောက်နှင့်၊ မီးက အပေါ် မရောက်သေး
ဘူး တို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် သမီးလေးကို သွားယူမယ်၊ သူ ဘာမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို စောင့်နှင့် ပတ်ပေးမယ်၊ အောက်ထပ်ကို
အတင်းပြေးဆင်း၊ ကိုယ် သမီးလေးကို ယူပြီး အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့
မယ်’

ဂျက်ဖရီက ပြောရင်းဆိုရင်း စောင့်တစ်ထည်ကို ဆွဲကာ ဒက်ဖီ၏
တစ်ကိုယ်လုံးကို အလျင်အမြန် ပတ်ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒက်ဖီအား
တံခါးဝသို့ အတင်း တွန်းလိုက်ပြီးနောက် သမီးငယ်၏ အခန်းသို့ တစ်ဟု
န်ထိုး ပြေးသွားသည်။ ။

ဒက်ဖီသည် လှေကားမှ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးဆင်းလာသည်။ ။
မီးခိုးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေ၍ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ မီးခိုး မွန်ပြီး အသက်လည်း
မရှူနိုင်။

ထိုခဏတွင် သူ့နောက်မှ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခု ပေါ်ထွက်
လာသည်။ ။ အဝေးမှ လာသော အသံဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ သူသည် အိပ်မက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားတော့
သည်။ ။

ရေတံခွန်ကြီး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ။ ကမ်းပါးစောင်းမှ ရေတွေ တဝေါ
ဝေါ စီးဆင်းနေကြသည်။ ။ သူတို့ သားမိသားဖ သုံးယောက်စလုံး
ရေတံခွန် ဘေးတွင် ရပ်နေကြသည်။ ။

ငါ တကယ် အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ မီးလောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ အိပ်မက် ဖြစ်ပါစေ။ အိပ်မက် ဖြစ်ပါစေ။

ယင်းသို့ တွေးနေတုန်း စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာ

သည်။ မျက်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ မြူတွေ ဆိုင်းနေသည်။
ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ထို့နောက် အလင်းရောင်တွေ ပေါ်လာသည်။
မြင်ကွင်း အားလုံး လင်းထိန်နေသည်။ အလင်းရောင် အားကြီးလွန်း၍
မည်သည့် အရာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ အားလုံး မှုန်ဝါးနေသည်။

‘မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ မစ္စက် ဖီးလ်ဒ်၊ သတိရပြီလား၊ သတိရပြီလား’

မေးနေသံတွေ ကြားနေရသည်။ သို့သော် လူကို မမြင်ရ။ အားလုံး
ထိန်ထိန် လင်းနေသည်။

ဂျက်ဖီ ဘယ်မှာ လဲ၊ ဂျက်ဖီ၊ ဂျက်ဖီ။ သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ။

အမြင် အာရုံနှင့် မှတ်ဉာဏ်တို့ မှာ မကြည်လင်သေး။ အိပ်မက်နှင့်
အဖြစ်မှန်တို့ ရောထွေးနေတုန်း ရှိသေးသည်။ စိတ်ကို တင်းပြီး မျက်
လုံးများကို အားယူ စိုက်ကြည့်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်ကွင်း ကြည်
လင်လာသည်။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသည်။ သူ့ခြေထောက်
နှင့် လက်များကို ပတ်တီးတွေ တင်းကျပ်စွာ စည်းထားသည်။ မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံးလည်း သရိုးကိုင်ထားသလို မာတင်းနေသည်။

ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူ့ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကို စိုက်
ကြည့်နေသည်။

သူက အလန့်တကြားဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သမီးလေး ... မဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်
ဖီ ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဟူး ... ဟူး’

ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်သည် ခရစ္စမတ်နေ့ နံနက်တွင် လုံးဝ သတိပြန်ရလာ
ခဲ့သည်။ အရေးကြီး လူနာခန်းတွင် နံနက်ပိုင်း တာဝန်ကျသော သူနာပြု

ဆရာမသည် ဒက်ဖနီ၏ အခန်းထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

ဒက်ဖနီသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက် လှဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ။ မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် မဲ့ရှုံ့နေသည်။ ။

ယခုတော့ သူ ကောင်းကောင်း ကြီး သတိရပြီ။ သူ့အဖြစ်မှန်ကို သူ မှတ်မိပြီ။ ရင်ထဲတွင် ကြီးစွာသော နာကျင်မှုကို ခံစားရသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကာလ ခင်ပွန်းသည် ဂျက်ဖရီနှင့် သမီးလေး အေမီတို့ မီးလောင်၍ သေဆုံးခဲ့ရသော ညက ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာမျိုးကို သူ အသည်းကျွမ်းလုမတတ် တမြိုက်မြိုက် ခံစားနေရပြီ။

(၄)

ဘာဘရာ ဂျာဘစ်သည် ဆရာမ အယ်လစ်ဘောက် ဝတ်ကင်း ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် နှစ်နာရီ အကြာတွင် လီနောက် ကုန်းမြင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသည်။ ။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းသည် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘာဘရာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီး ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဘာဘရာမှာ ကြားလိုက်ရသော သတင်းဆိုးကြောင့် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားပြီး ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ သူ ရောက်လာတော့ နံနက် ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။ တာဝန်ကျ ဆရာမက ဘာဘရာအား ခန်းမကြီး အတိုင်း ဦးဆောင် ခေါ်လာသည်။ ။ ဘာဘရာ၏ မျက်နှာမှာ ညတုန်းက လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ရသည့် ပုံမျိုး ပေါက်နေသည်။ ။

ဒက်ဖနီ ကားတိုက်ခံရ၍ ဆေးရုံသို့ ရောက်နေကြောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများအား အကြောင်းကြားပေး စေလိုကြောင်း ဆရာမ ဝတ်ကင်းက သူ့ထံ ဖုန်းဆက်သည်။ ။

ဆရာမက ဘာဘရာ လာမှ လာပါ့မလားဟု စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။ ။ ဖုန်းထဲမှ ဘာဘရာ ပြန်ပြောသံမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မရှိလှ။ ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားသည် ကိုပင် ကျေးဇူးတင် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ထို့ကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်လို အမျိုးသမီးပါလိမ့်ဟု ဆရာမ ဝတ်

ကင်းက တွေးမိခဲ့သည် ။ ယခု ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ၍ ဒက်ဖနီ၏ အခန်းကို စုံစမ်းသော အခါတွင် လည်း သူ့အမူအရာက ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေကြောင်း တာဝန်ကျ ဆရာမက သတိထားမိသည် ။

သူက အသံ မာမာဖြင့် မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသည် ။

သတင်းစာတိုက်တွေကို အကြောင်းကြားသေးသလား။ မစ္စ ဖီးလ်ဒ် ကို ဘယ်သူ လာကြည့်သေးသလဲ။ မစ္စ ဖီးလ်ဒ် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ ဆေးရုံ အမှုထမ်းတွေက သိကြသေးလား။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူဟာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ် ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ ထဲက တချို့တော့ သိကြပါတယ်၊ သူ့စာအုပ်တွေကို ကျွန်မတို့ ဖတ်ဖူးကြပါတယ်’ တာဝန်ကျ ဆရာမက ပြန်ပြောသည် ။

‘အေးလေ၊ ဖတ်ဖူးတာတော့ ဖတ်ဖူးမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခု ဒီဆေးရုံကို စာရေးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မပေးဖို့ ဘဲ၊ တကယ်လို့ သတင်းစာတိုက်တွေက ဖုန်းဆက်လို့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူကိုယ်တိုင် ဖြစ်ဖြစ် သတင်း လာယူရင် သူနှင့်ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောပါနှင့်၊ အဲဒါတော့ အထူး သိစေချင်တယ်၊ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်က ဘယ်တော့မှ လူသိရှင်ကြား မနေချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခုလို အချိန်မျိုးမှာ သတင်းစာဆရာတွေကို အသိမပေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ’ ဟု ဘာဘရာက အပေါ်စီး လေသံဖြင့် ပြောသည် ။

တာဝန်ကျ ဆရာမကလည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

‘မနှစ်ကလည်း နယူးယောက် ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဒီဆေးရုံကို လာတက်ဖူးပါတယ်၊ သူလည်း အတူတူပါပဲ၊ သူ ဆေးရုံ လာတက်တော့

ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်လည်း သူလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့’

‘အခု သူ့အခြေအနေ ဘယ်လို နေသလဲ’

‘ရှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ အချိန်က စပြီး ဘာမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိသေးဘူး၊ ညကလည်း အခြေအနေ တော်တော် ဆိုးတယ်’

‘သူ တော်တော် ခံရသလား’

‘သိပ်တော့ ခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးတွေ နိုင်နိုင် ထိုးပေးထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ တော့ မရဘူးလေ၊ ညတုန်းကတော့ တော်တော် ခံနေရတဲ့ ပုံပဲ၊ ကယောင်ကတမ်းနှင့် စကားတွေလည်း ပြောနေတယ်၊ အိပ်မက် မက်နေ သလိုပဲ၊ သိပ်ပြီး လန့်သွားလို့ ဖြစ်ပုံရတယ်၊ အခု ရှင်သူ့ကို ကြည့်ချင်ရင် ခဏတော့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ သူက လုံးဝ သတိမရသေးဘူး၊ မေ့မြောနေတုန်းပဲ၊ ရှင့်ကိုလည်း ဘယ်သူမှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဘာဘရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည် ။ ထို့နောက် မီးရောင် ထိန်ထိန် လင်းနေသော ခန်းမကြီး ဝဲယာရှိ လူနာခန်းများကို မြင်ရသည် နှင့် ဘာမှ မဖြစ်သော လူကောင်းများ ပင် ကျောစိမ့်ချင်သည် ။ ဘာဘရာက အရေးကြီး လူနာခန်းသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး။ သို့သော် ဒက်ဖနီ ရောက်ဖူးကြောင်းတော့ သူသိသည် ။ သူက ဂျက်ဖရီ နှင့် အေမီတို့ သားအဖ မီးလောင်ခံရ၍ သေဆုံးသွားပြီးနောက်မှ ဒက်ဖနီ ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းကို တစ်ညတွင် သူ့အား ဒက်ဖနီက စိကာပတ်ကုံး ပြန်လည် ပြောပြခဲ့သည် ။ ယခုအခါ ဒက်ဖနီနှင့် ပေါင်းလာခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုကာလအတွင်း ဒက်ဖနီ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ မသိတာ ဘာမှ မရှိ

တော့။

‘သူ့ကို အခု ဝင်ကြည့်လို့ ရမလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်’

သူနာပြုဆရာမက ဘာဘရာအား ဒက်ဖနီ၏ အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည် ။ ဘာဘရာ၏ ခြေလှမ်းများက သွက်သော်လည်း ခြေသံက ငြိမ်လှသည် ။

သူက ဒက်ဖနီ၏ ခုတင် ဘေးတွင် ရပ်ကာ ရောဂါ အခြေအနေပြ စက်ကိရိယာများကို တစ်ချက် စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တော်တော်ကျေနပ်သွားသည် ။ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ အားလုံး ပြည့်စုံနေသည် ။ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်က အိပ်ဆေး တစ်လုံး ထပ်ထိုးပေးထားသည် ဟု ဆိုသည် ။ သည် အတိုင်း ဆိုလျှင် နာရီပေါင်း များစွာ အိပ်ပျော်နေဦးမည်မှာ သေချာသည် ။

ဘာဘရာက ဒက်ဖနီ၏ လက်ကလေးကို ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးကျလာသည် ။ သူက ဒက်ဖနီ၏ လက်ကို ဆုပ်မြဲ ဆုပ်ထားသည် ။ မိခင်က သမီးငယ်၏ လက်ကို တယုတယ ဆုပ်ထားသလို ဆုပ်ထားသည် ။ သွေးခုန်နှုန်းက အလွန်နှေးနေသေးသည် ။ အသက် ရှင်နိုင်မည်ဟု ကျိန်းသေ မပြောနိုင်သေး။ အချိန်က အလွန် စောနေသေးသည် ။

လူနာကို ကြည့်နေရင်းမှ ဘာဘရာ ရင်ထဲ ဆို့ကျပ်လာသည် ။ မငိုမိအောင် စိတ်ကို တင်းထားသည် ။ သို့သော် တင်း၍ မရ။ အသံ ထွက်၍ ငို ရှိုက်မိတော့သည် ။

သူနာပြုဆရာမက ပြန်ထွက်သွားသည် ။ လူနာကို ဘာဘရာ တစ်

ယောက်တည်း ငူငူကြီး ရပ်ကာ ကြည့်ကျန်ရစ်သည် ။ ရင်ထဲတွင် အ
လှိုက် အလှိုက် တက်လာသည် ။ စိတ်ကို မနည်းကြီး ချုပ်တည်းထားရ
သည် ။

တော်တော် ကြာတော့ ဆရာမ ပြန်ရောက်လာသည် ။ အခန်း တံခါး
ဝတွင် ရပ်ကာ ဘာဘရာအား မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြသည် ။ ဘာဘရာက
လူနာဘေးတွင် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေတုန်း။ ဆရာမ ပြန်ထွက်သွားသည်
။ ဘာဘရာက ဆုပ်ကိုင်ထားသော လူနာ၏ လက်ကို ခုတင်ပေါ်တွင် အ
သာအယာ ပြန်ချထားလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ
ခဲ့သည် ။

ခန်းမကြီး အတိုင်း ပြန်လျှောက်လာစဉ် ဘာဘရာ၏ မျက်နှာတွင်
အတိုင်းအဆ မရှိသော ကြေကွဲရိပ်များ သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသ
ည် ။ သူနာပြုဆရာမများ ၏ ရုံးခန်း စားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ မျက်နှာ
ဖုံးကို ပြန်ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည် ။

‘သူ့အခြေအနေက မျှော်လင့်ချက်များ ရှိပါသေးရဲ့ လား ဆရာမရယ်’

ဘာဘရာ၏ မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို တောင့်တနေသည် ။
အားပေးချက် တစ်ရပ်၊ မျှော်လင့်ချက် တစ်ရပ်၊ ကတိ စကား တစ်ခွန်း
ကို အငမ်းမရ တောင့်တနေသည် ။ သို့သော် ဒက်ဖနီ၏ လောလောဆယ်
အခြေအနေကို ကြည့်လျှင် ဘာကိုမှ မျှော်လင့်နိုင်စရာ မရှိသလို ဖြစ်နေ
သည် ။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည် ။ သူ
ကို ကြည့်ရသည် မှာ သေနေသူ တစ်ယောက်နှင့် ဘာမှ မခြားနားတော့။

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ဘာဘရာအား ကြည့်ပြီး အတော်ကလေး ကျေ
နပ်သွားမိသည် ။ စာရေးဆရာမ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်စ် အပေါ်တွင် သူ့စာဖတ်
ပရိသတ်တွေက မေတ္တာထားသလို သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက

လည်း မေတ္တာရှိကြတာကို မြင်ရသောကြောင့် သူ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ။

သို့သော် ယခု ဘာဘရာက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ သူ့ဆီမှ အဖြေ တောင်းနေလေပြီ။ ထိုအဖြေကို ဘုရားသခင်မှ တစ်ပါး မည်သူ ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

‘အတိအကျ ပြောနိုင်ဖို့ အချိန် အများကြီး စောနေပါသေးတယ် မစ္စ ဘာဘရာ၊ သူဟာ အခြေအနေ ကောင်းရင်လည်း ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ ဒဏ်က တော်တော်ပဲ ပြင်းပါတယ်’

ဘာဘရာက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်နေသည်။ ။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းခန်း ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ။ ဒက်ဖနီအား နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့ ဝင်တွေ့ခွင့်ရမှာ လဲဟု တာဝန်ကျ ဆရာမအား မေးကြည့်သည်။ ။ နောက်နာရီဝက် ကြာလျှင် ၁၅ မိနစ် တွေ့ခွင့် ပေးမည်ဟု ဆရာမက ပြောသည်။ ။

‘ဒါနှင့် မစ္စ ဘာဘရာ ဆာရော့မယ်၊ ကော်ဖီ တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ပါလား၊ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ထပ်တွေ့လို့ ရပါတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ’ ဆရာမက ဆက်မပြောတော့။ သဘောက ပြန်ချင်ရင်လည်း ပြန်လို့ ရပါတယ်ဟု ဆိုလိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာမ ဆိုလိုချက်ကို ဘာဘရာက ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်မ မပြန်သေးပါဘူး၊ ဆက်နေပါဦးမယ်’ သူက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးသည်။ ။ သို့သော် ထိုမျှ ပြုံးရန် အတွက်ပင် တော်တော် အားယူရဟန် တူသည်။ ။ ‘ကျွန်မ ကော်ဖီ သောက်မယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

အလုပ်သင် သူနာပြုဆရာမလေး တစ်ယောက်က ဘာဘရာအား

ကော်ဖီစက် ရှိရာသို့ ခေါ်လာသည်။ ကော်ဖီစက် အနီးမှ ဆိုဖာ ခုံတန်းများတွင် လူနာရှင်တွေ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ ကား သူတို့ ချစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ သေရေး ရှင်ရေး သတင်းကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ထိုင်စောင့်နေကြသူများ ပင်တည်း။

ဆရာမလေးက အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဘာဘရာအား ကမ်းပေးသည်။ ဘာဘရာက ကော်ဖီ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူကာ ဆရာမလေး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။

‘ဆရာမရော သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးသလား’

ဆရာမလေးက စကား မပြောဘဲ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဘာဘရာက ကော်ဖီ သောက်ရင်း ဆိုဖာ ခုံတန်းတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ညှိုးရော်နေသည်။ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးစလုံး တော်တော်ပင် နွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။

ဆရာမ အယ်လစ်ဇဘက် ဝတ်ကင်း အလုပ်ပြန်ဝင်လာသည်။

ဒက်ဖနီ၏ လူနာ မှတ်တမ်းကို ယူကြည့်သည်။ ဘာမှ တိုးတက်မှု မရှိ။

ထို့နောက် ဘာဘရာထံသို့ လျှောက် လာပြီး စကားစမြည် ပြောကြသည်။ ဘာဘရာအား ကော်ဖီ တစ်ခွက် ထပ်ပေးသည်။ သူက ဘာဘရာကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ဒက်ဖနီနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိမည်ဟု ထင်မိသည်။ ဆရာမက ဘာဘရာအား ဒက်ဖနီ အကြောင်းတွေကို မေးကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက မသာမယာ။ စိတ်ဆိုးနေမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

‘ဒါနှင့် သူ့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား မစ္စ ဘာ

ဘရာ’

ဆရာမက အရဲစွန့်၍ မေးဖြစ်အောင်တော့ မေးလိုက်သေးသည်။ ။

ဘာဘရာက ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ‘
မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး’

‘ကျွန်မတို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ မုဆိုးမလို့ သိရပါတယ်’

ဘာဘရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။ သို့သော် သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး
ဝန်ခံလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ ပူပူကို တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သ
ည်။ ။

‘သတင်းစာတိုက်တွေက ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ကြဘူးလား’ ဘာဘ
ရာက ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

‘ဘယ်သူမှ မဆက်ပါဘူး၊ အဲဒီ ကိစ္စ ကျွန်မပဲ ကြည့်လုပ်ထားပါတယ်
။ ဒီအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ သူတို့ ဘယ်သူမှ အနား မကပ်စေရပါ
ဘူး’

ဘာဘရာက ပထမဆုံး အကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ပြုံးလိုက်တော့
လည်း သူက တော်တော် ကျက်သရေ ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပါလားဟု ဆရာ
မက တွေးလိုက်သည်။ ။

‘မစ္စ ဒက်ဖနီ ဖီးလ်ဒ်က နာမည် ကြီးတာကို သိပ်ပြီး မုန်းပါတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမ ဆိုတော့ သတင်း
စာဆရာတွေက သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်
နေကြမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စ ဖီးလ်ဒ်က တတ်နိုင်

သမျှ ရှောင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ခရီးထွက်ရင်တော့ သတင်းစာဆရာတွေကို ရှောင်လို့ မရဘူး၊ ဒါတောင် သူက စကားကို သိပ်ပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောတတ်တယ်’

‘မစ္စ ဖီးလ်ဒ်က သိပ်ပြီး ရှက်တတ်သလား မစ္စ ဘာဘရာ’

‘ရှက်တတ်တယ်လို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနေတာ ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ သူက လူတောသူတော သိပ်မရောချင်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတာကိုပဲ နှစ်သက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ လူတွေနှင့်ကျတော့ ရောရောနှောနှောနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပါတယ်’

ဆရာမ ဝတ်ကင်းက ထိုင်ရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်မက သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး သူ့ကို သိပ်ပြီး လေးစားနေပါတယ် ၊ သူ့ကို အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ။ ကိုယ် အင်မတန် လေးစားတဲ့ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ကို အခုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် လာပြီး ပထမဆုံး အကြိမ် သိကျွမ်းရတာ တွေးကြည့်ရင် သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ’ သူ့မျက်နှာ တကယ်လည်း ညှိုးနေသည်။ ။ ‘ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး မစ္စ ဘာဘရာ၊ နောက်ထပ် ဝင်တွေ့ခွင့်ရတော့ ကျွန်မ လာပြောပါ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ ထိုင်စောင့်နေပါ့မယ်’

ဆရာမ ဝတ်ကင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

သူ နာရီဝက်လောက် နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့မှာ လူနာတွေ အတွက် လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသည်။ ။ ဆေးရုံတွင် နေ့ပိုင်း တာဝန်သည် အလုပ်အများ ဆုံး။ နှစ်ဆ တိုး၍ လုပ်ရသည်။ ။ ညပိုင်းလည်း တာဝန် ဆက်ယူရဦးမည်။ ။

ယနေ့ကား သူ့အတွက်ရော မစွ ဘာဘရာ အတွက်ပါ စိတ်မချမ်းသာ
စရာ အကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေပေဦးမည်တကား။
